

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: BALDUR HIN GODE

Citation: Oehlenschläger, Adam: "BALDUR HIN GODE", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter III*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN , 1926-1930, s. 137. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-oehl03val-shoot-workid70564.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter III

BALDUR HIN GODE ET MYTHOLOGISK SØRGESPIL

138

139

PERSONERNE:

- *Odin.*
- *Frigga.*
- *Freya.*
- *Ægir.*
- *Baldur.*
- *Bragi.*
- *Heimdall.*
- *Hermod.*
- *Mimer.*
- *Hødur.*
- *Asa-Loke.*
- *Utgarde-Loke.*
- *Hel.*
- *Modgudur.*
- *En Offerpræst.*
- *Et Bud.*

Chor af *Alfer, Mennesker og Skygger.*

140

141

MIMERS LUND.

FRIGGA. BALDUR.

FRIGGA.

Vær hilset i den aarle Morgen, elskte Søn!
Har Blomsterflokkens Vinken i den dunkle Skov,
Med jordisk Kiølning, lokket dig fra Breidablik,
Som mig fra Fænsal? Føler stunddum ogsaa du
En Vellyst iblandt Jordens stille Skygger her
At kiøle Guddomsflammen?

BALDUR.

Breidablik, det vedst
Du, Moder! skinner vældigt ei med Straalers Glands,
Dets Mure lue med et kiøligt Stierneskiær,
Som Ormen under Træet i en Sommernat;
Hvad altsaa dig har lokket fra din gyldne Stol,
Har ikke virket paa din Søn; den Gnist af Ild,

Der tændte sig med Livet inderst i hans Bryst,
Langt for de andre Guders Kraft tilbagestaaer.
Mig kalder Jorden, som en taus fortrolig Ven;
Det qvæger mig at vandre her blandt dine Børn,
De Dødelige, Moder! Ofte, vredes ei,
Det tykkes mig, som var jeg mere hiemme her
Blandt disse dunkle Skygger, end i Valhals Glands.

142

FRIGGA

O Baldur! elskte Ungersvend, hvo kunde vel
Blandt alle Guder vredes, vredes over dig,
Du som med venlig Godheds Magt og Blidhed huldt
Forener al den egensindig stolte Kraft?
Som yttre, taus og stille, daglig meer og meer
Din Guddom, uden Glimmerpragt, dog herlig; thi
Du est det Baand, som sammenholder Valhals Krands;
Et farveløst beskedent Baand, som holder sig
Forborgen under Løvets friske Blomsterpryd,
Ja som vil overtale Øiet til at troe:
At det er Krandsens Urter selv, som holde sig.

BALDUR

Du est min Moder, Frigga! Moderlig din Dom.

FRIGGA.

Saa siig mig, du, som Frigga elsker mere høit
End hendes og Valhallas Stolthed: Asathor,
Hvad driver dig blandt Skovens mørke Skygger ned?
Og har med skumle Kummings Blik de smittet dig?
Thi nylig saae jeg - Søn! fordølg det ei - jeg saae
Du vandred under Bøgens Hang med tunge Skridt;
I dybe Tanker gikst du; slynged Arm i Arm,
Og mærked ei, at Stormen flagred i din Lok.
Vildt bølged den; du dækker ei de gule Haar
Med Hielmen; Sværdet pryder heller ei din Lænd,
Ikkun paa Thinget møder du med Dommersværd.
Da standsed du ved Rosen hist, som bøier hen
Ud over Bækkens Vover rød sin Blomsterqvist,
Dens Bølger sig i Kruser hæved mod dit Blik,
Og uformærkt, som havde Bølgen trængt sig did,
Dit store luftblaa Øie blev med Taarer fyldt;
143 De faldt i Bækkens Vover ned; de faldt som Bly
Igiennem Vandet dybt tilbunds; men Hanen gol.
Da lagde taus du Haanden paa dit Bryst, og saae
Til Himlen; og din Taare som en Perle stod
Med blaalig Dirren paa den lilliehvide Kind;
Da svandt du mellem Skovens Bøgestammer her;
Bekymret, som en Moder, fulgte jeg dit Fied.

BALDUR.

Hvordan kan vilde Jettens vaklende Natur
Ustadig, uden Maal og Maade, virke paa
En Hierne blomstret moden frem af Bures Blod?
Siig, hvad forbinder tøilesløs forødet Kraft
Da med en Asas høie Siel? hvad er hans Aand,
Hvis den er giennemsigtig ei, og rolig, klar,
Som Bækken hist, der viser Grundens mindste Steen?

FRIGGA.

Forblommet er din Tale, Søn! Selv Odin ei,
Som raader Runer, mægtig var at raade den.

BALDUR.

Hvo raader *Drømme*? Hvad er Drømmenes Natur?
Er det en igientaget Leeg af Fordumstid,
Før Gudernes og Tidens Fødsel? Da med Gru
De vilde Kræfter uden Orden spildte sig?
Før Blodets Purpurvarme sprang af kolde Steen;
Før Skiønhed kom med Hensigt og Besindighed,
Og tvang den glubske Vælde til at danne sig;
Og jog den slette Raahed i de mørke Field?
Ha! eller er de meget meer et Varsel om,
Hvad *forestaaer*?

144

FRIGGA.

Du har da drømt; men som
Din Tale noksom viser: skøn var Drømmen ei.

BALDUR.

Naar var en Drøm, min Moder! da i Sandhed skøn?
Kun det er skønt, som stemmer venligt overeens.
Men denne hensigtsløse Leeg af Tummel kun,
Naar var den qvægende? Naar vidned Feberild
Om Sundheds Varme? Naar det hidsighede Blik
Om mandig Kraft? Hvad er et broget Giøglelys,
Om det er nok saa farverigt og luerigt?
Et evigt Oprør! Lutter dunkle Billeder.
Alt kommer og forsvinder; hvad tilbagebliver
Er Træthed, Uro, Misfornøielser og Tvivl.

FRIGGA.

Saa var din Drøm, guldløkke Baldur! fæl og mørk?

BALDUR.

Som *alle* Drømme. Alle Drømme springer ud
Af Ymers Hierne, Troidens hist, som Guderne
Paa Himlen kasted, og forvanded der til Skyer.

FRIGGA.

Ængst med et saadant dunkelt Sprog mig længer ei.

BALDUR.

Og vil da Drømmen, Moder! mindre ængste dig?

FRIGGA.

Ha! skal da Lyset frygte for det skumle Mulm?

145

BALDUR.

Var Mørket ei, hvad slukte da vel Lysets Glands?

FRIGGA.

Kun der er mørkt, hvor Dagens Blik ei straalere hen.
Kraft springer ud af Livet, hvad er Dødens Kraft?

BALDUR.

Hvad jeg har drømt - omstændelig at give dig,
Af hvad, som hænger sammen ei, en Sammenhæng,

Staaer ei selv i Valfaders Magt. Det mindes jeg,
At mellem hvide Lillier jeg i Valhal sad,
Og sang ved Bragis Harpe; men som nu jeg sang,
Det var om kierlig Enighed, da knytted sig
Fast alle Hænder i hverandre, meer og meer.
En hellig Blidhed dulmed Odins Herskerlands;
Den Egekrands, du slynger om dit brune Haar,
Blev mere grøn, o Moder! Freyas Klædebon
Blev mere blaat, og Skuldren mere melkevid;
Selv Asathor, min ældre Broder, sænkte, som
Det lod, sin Hammer lidet; alle Valhals Møer
Stod lyttende; ved Tømmens Magt tvang Niord sin Storm;
Paa stille Vover Ægir risled langsomt did; -
Men midt i Sangen - pludselig, som bedst jeg sang -
Brast Bragis Harpe! Fenris-Ulv, som kort tilforn
Taus lænkebunden skummel lured, hyled lydt!
Og Gulvet brast, og hurtig, som et Stierneskud,
Nedsank jeg langsomt imod Jorden. Som jeg sank,
Da rakte Midgardsormen, Lokes fæle Søn,
Som vinder sig om Jorden, frem sin Hovedknub,
Og hvidsled fælt med Braaden; og den knugte sig
Med Krampetræk om Jordens Sider. See, da brast
146 De haarde Klipper høit med Gny, og rædsom foer
Af hver en Revne, ligerviis som Ormens Braad,
En skummel, røgfuld, blaaligflammet, blodig Ild.
Da rakte flux den gustne Hel af Biergets Kløft
Sit blege Hoved, sort behaaret, frem, og skreg:
»Et skiult Naturens Verktøi volder Baldurs Død!«
Men her i Skoven, Moder! her i denne Skov,
Sank jeg til Jorden iiskold ned. Det er min Drøm.

FRIGGA.

Og, Baldur! hvad betyder, troer du, denne Drøm.

BALDUR.

Hvad selv du troer; hvad dine Blik ei dølge kan.

FRIGGA.

Og skulde da dit fromme Liv i Fare staae?

BALDUR.

Hvad tyder Drømmen, dersom ei den tyder sligt?

FRIGGA.

Ha! hvad vil sig formaste mod en Asas Liv?

BALDUR.

Hvad Nornen skuer, hindrer selv ei Odins Magt.

FRIGGA.

Og skal da Døden trænge sig i Himlen ind?

BALDUR.

En sælsom Skiebne lyder ei Sædvanens Lov.

147

FRIGGA.

Hvad skulde saare dette fromme Guddoms-Bryst?

BALDUR.

Et skiult Naturens Værktøi, Moder! var min Drøm.

FRIGGA.

Jeg skuer Odin fulgt af Freya; hisset seer
Jeg Ægir; af sin Muskelskal i Land han steeg.
Din Fader raader over Lysets høie Kraft,
Min Vælde styrer Jordens Dale, vidt og bredt,
Som Freyas Luften, Ægirs Havets dybe Svælg.
Dem vil jeg flux kundgiøre nu, o Søn! din Drøm
Og hver skal sværge helligt mig ved Ygdrasil
At tæmme vel, med sindig Viisdom, givne Kraft.
Naar Lys og Jord og Vand og Luft adlyde, hvor
Er da endnu et jordisk Værktøi mod dit Liv?

BALDUR.

I Ragnarokur trænger Valhals Straaler ei,
Den dunkle Frygt udspringer af et dunkelt Hiem.
Dog skielver Asa-Baldur ei; er Blomstens Tid
Forbi, og aabner Kalken mat sig uden Lugt,
Og løsner dødt fra Stilken sine visne Løv,
Velan saa følger Skiebnens Bud han villig, thi
Kun Daarskab strider kraftløs mod Nødvendighed.

Han gaaer ind i Skoven.

148

ODIN. ÆGIR. FREYA.

ODIN.

Hvad sær Bekymring ængster Friggas høie Siel?
Jeg saae min Søn, min Baldur, hvi undgaaer han mig?

FRIGGA.

For ham, Hærfader! ængster sig din Friggas Siel.

ODIN.

Friggas Bekymring Odins er, og Valaskialfs.

FRIGGA.

Vor Baldur, som »hin Gode« Jorden gav sit Navn -

ODIN.

Med større Ret fortienner ingen Asa sit.

FRIGGA.

Har havt en svar, en saare skrækfuld Nattedrøm.

ODIN.

Siig mig hans Drøm, thi Drømme varsle selv en Gud.

FRIGGA.

Paa en forblømmet Maade drømte han sin Død.

ODIN.

Før maatte Fenrisulven sluge Valaskialf.

FRIGGA.

Det har bespændt mit Hierte med urolig Frygt.

ODIN.

Og gav tilkiende Drømmen, hvad der trued ham?

149

FRIGGA.

Et skiult Naturens Vaaben, kun en jordisk Kraft.

ODIN.

Kan Jorden virke uden Villien af en Gud?

FRIGGA.

Det, vældige Baleigur! er mit Hiertes Trøst.

ODIN.

Jeg vilde smile, Hustru! ved din Drøm, hvis ei -

FRIGGA.

Du standser, Seierfader! og dit mørke Blik -

ODIN.

Jeg reed paa Sleipner over Himlens hvalte Broe,
Da drog forbi ved Ygdrasil jeg Nornerne.

FRIGGA.

De skue dybt i Tidens sølverklare Strøm.

ODIN.

Idag var Urdur giennemsigtig længer ei.

FRIGGA.

Den Klareste, den Hvideste, som alt gjør hvidt -

ODIN.

Var rød af Blod, som drypped ned af Ygdrasil.

FRIGGA.

Ha, forestaaer en rædsom Skiebne Guderne!

150

ODIN.

Og meer end ellers brændte Buen vældig rød.

FRIGGA.

Det stemmer alt for godt med Baldurs Drøm.

ODIN.

Om Baldur hvisked Ravnen mig i Øret tit,
Dog heel utydelige var dens hæse Skrig.
Men paa et jordisk Redskab tyded kun hans Drøm?

FRIGGA.

Det trøster mig; thi Jorden lyder Valhals Vink.

ODIN.

Jeg styrer hele Verden vældigt paa min Stol,
Dog har især jeg Lysets Kraft mig forbeholdt.

FRIGGA.

Mig lyder alle Jordens Stene, Dyr og Træer.

ÆGIR.

Mig Havet med sit Bølgeslag og hviden Fraa.

FREYA.

Min Aande sødt bevæger Luftens klare Strøm.

FRIGGA.

Saaledes lyster hver en Urkraft da vort Bud.

ODIN.

Saa vidt som Lyset rækker med sin Middagsglands,
Det skinne skal til Baldurs Held. Fra Gudens Blik
Skal Straalen med fordoblet Kraft tilbagegaae.
151 Varmt skal den sig forene med hans Ungdoms Blod
Og blusse frem i barnlig Manddom paa hans Kind.
Sig Solens Glimt skal blande med hans gule Lok,
Og give den en saadan Glands, at Jordens Børn
Skal ikke kunne skiælne mellem Haar og Lys.
Hvad Maanen, Nattens mindre Sol, betræffer, da
Skal paa den stille Vandrers Vei hun lysne mildt,
Hvergang i Nattens Eensomhed han vanker hen.
Med kiærlig Bæven i hans Blik hun svømme skal,
Og avle fromme Tanker i den Renes Bryst.
Den Ild som Trolden hungrig stieler af min Sol,
Og som i Biergets haarde Hal han slutter dybt,
Og blander først med Svoelbeeg, og Røg, og Blod,
At det kan skrække Natten med sit Giøglelys -
Forfærdet skal det vige fra den Elsktes Fied
Som matte, kolde, sørgelige Lygtemænd.
Det sværger jeg ved Hlidskialf, alle Straalers Væld.

Han gaaer.

ÆGIR.

Og jeg, hvis Vælde rækker over Jorden hen,
Saa vidt som Havet bruser, ferske Floder gaae,
Saa vist som evigt Skummet fraader om min Øe,
Saa vist skal Smil af Baldur mildne Bølgen tam,
Og Havblik rundtom overalt som i hans Siel
Med Glimt ham venlig møde skal. Heel kierligt i
Sin Arm skal Ran ham favne, naar blyfærdig hist
I Bad han gaaer, bag dunkle Lundes kiølnes Flod;
Havfruer der ham elskovsfuldt omboltre skal
Og svale Hiertets Lue, tvætte Haarets Guld.
Med hvide Fingre stænke skal de paa hans Vei
Dugdraaber, at ei Jordens Aske smitte kan
Den rene Fod; i Slummer Sølvbækken tit
152 Ham dysse, ja paa hvert et Blomst som Vaarens Skiød,
Ham byder, klare Sølvvertaarer lee; for ham
Skal altid kiølig Lædskedrikken færdig staae.

Men stiger han paa Skibet med de hvide Seil,
Paa Hringhorn, paa det bedste Skib, som Havet bar,
Skal flux en Kuling brase gunstig Flugt fra Land,
Og skyde Kiølen lynsnar giennem Vandets Skum.
Det sværges ved Eikthirners Takker, Havets Væld.

Han gaaer.

FREYA.

Og jeg som hersker over lyse Alfes Hiem,
Som med en kierlig Elskovsaande bølger hen
Den lune Luft - ved hellig Elskovs søde Fryd!
Ved unge Pigers halvforborgne Nattesuk!
Med brede Svanevinger mine Alfer skal
Bortvifte alt, som truer Livet: milevidt
Skal Pest og Lummerhede, Kuld og Taager staae;
Og kielent jeg med datterlige Bønner skal
Tilbageholde Stormen i min Fader Niords
Krigsvilde Bryst; den true skal ei Baldurs Liv.
Men som et kielent Elskovssuk skal Freya selv
Opsvulme Baldurs Barm, forvandle sig til Røst,
Og tolke Nanna trofast al hans Kierlighed.
Og fierne Harpers Klinge, fierne Blomsters Lugt
Skal Aftenpust henvifte mod hans Breidablik.
Derfor, o Moder! glem da nu dit Hiertets Qval!
Jeg søger ham bag Skovens Ly, og bringer Trøst.

Hun gaaer.

FRIGGA.

Nu staaer tilbage Frigga kun. Behøver vel
En Moder lydt med Høitid at forsikkre, selv
Blandt Askurs Børn, at hun bevare vil sin Søn?
153 Med qvægsom Lyst du, Biergets Gran, og Dalens Bøg!
Nedvinker ham i Skyggers Hal, i bløden Græs!
Da springer frem Kiærminder flux og Tusindskiøn,
Skovlillier, Altidkiær, og du! omslynger ham,
I Træets Grene hænger ned med saftig Frugt!
Og dobbelt skiønt da fløite, Fugl! dit Fiederbryst.
I Dyr, I Stene, hvert et Malm og hvert et Træ
Husvaler Baldur! Giftblomst du! som blaalig brun
Med søvnig Feberblussen eensom skummel staaer,
Hans Aande dræbe din Forgift, og gyde Blod
Af Roser i dit Legem, for den sure Saft.
Til Nastrond alle Snoge, hvor han træder, flyer!
Med Eet dog fordrer moderlig Forsigtighed,
Jeg raader over Jorden med en Dronnings Magt;
Men denne Lund tilhører Mimer, Odins Ven,
Han sidder dybt i Tanker, Gubben, ved sin Brønd.

Hun kalder.

Du vise Olding, stakket glem din Grublen! vil
Du med et Løvte, Mimer, glæde Friggas Siel?

MIMER
nærmer sig.

Kan Frigga ønske, hvad der staaer i Mimers Magt?

FRIGGA.

Selv Odin trænger daglig til din vise Hielp.

MIMER.

Siig, Guders Moder! hvad din høie Siel attraaer.

FRIGGA.

En natlig Drøm har ængstet Baldurs fromme Liv.

MIMER.

Har ogsaa du fornummet den forborgne Skræk?

154

FRIGGA.

En jordisk Kraft ham truer fræk, den ædle Gud.

MIMER.

Hvad Guders Villie yttre, det er Jordens Kraft.

FRIGGA.

Og ingen Gud i Valhal ønsker Baldurs Død.

MIMER.

Var Surtur selv saa grusom, at han ønskede den?

FRIGGA.

Nu har i Eed vi taget hele Verdens Kraft.

MIMER.

Saa svinder i sit eget Mørke Gudens Drøm.

FRIGGA.

Men Mimer! over denne Skov kun raader du.

MIMER.

Troer Frigga, disse Bøge true Baldurs Liv?

FRIGGA.

Hvor findes Grændsestenen i en bælmørk Nat?

MIMER.

Saa siig da, hvad du fordrer, Odins stolte Brud!

FRIGGA.

Først paa den anden Side Skoven raader jeg.

MIMER.

Og mig er alt til Bredden hisset underlagt.

155

FRIGGA.

Vilst du da tage denne Bøgeskov i Eed,
At den ei lumsk vil efterstræbe Baldurs Liv.

MIMER.

Skov! vilst du efterstræbe Gudens fromme Liv?

En dump Brusen gaaer igiennem Træerne; Uglerne hyle.

MIMER.

Skov! vilst du elske Baldur som en trofast Ven?

Bladene vifte, Blomsterne dufte stærkere, Fuglene synge lydt i alle Grene.

MIMER.

Nu, Guders Dronning! frygter du endnu min Skov?

FRIGGA.

Tak være dig, du vise Olding, Odins Ven.

Mimer gaaer.

FRIGGA.

Jeg glemte Floden! - Vandet raader Ægir for;
Men midt i Strømmen skuer jeg en liden Holm,
Hvorpaa sig smidig bøier et afmægtigt Skud,
En bladløs Vaand, en vandig rask opløben Piil,
Som kraftløs hen for Vinden sveier, hid og did;
Den gjelder Mimers Løvter ei. - Men er Valhal
Saa dybt nedsiunken? Skulde selv en Asers Liv
Da trues af et, ringe, smidigt Pileskud?
Nei. Nu har al Naturen svoret Baldur Tro,
Den tier og adlyder; Gudens mørke Drøm
Svandt hen som Nattens Taager for den lyse Sol,
Og roligt aander atter Friggas Moderbryst.

Hun gaaer.

156

CHOR AF SKOVENS ALFER.

Lidet, o straalende Frigga!
Yttred sig her din Forsigtighed.
Skjønndt din Viisdom i hellige Fænsal
Klækker Blomster, Urter og Frugter frem,
Skjønndt den evige Livskraft
Smidig i Dyret bevæger sig,
Svulmer i frodige Abildgaard,
Udruger Kornet i Markens Skiød -
Maa jeg dog, nødes jeg dog til
Her at bebreide din Sorgløshed.
Veed ei Valfaudurs hellige Viv:
Meget springer af Lidet ud?
Blier ei Kiærnen til Bul?
Frø til en bølgende Hvedemark?
Sniger sig Tusmørket ei
Uformærkt lumsk over Jorden,
Til med dæmrende Svælg det sluger
Dagen, i blødende Himmelglands?

ASALOKE.

Hvor flygter jeg Uhyre for din lumske Magt?
Hex! værste Hex fra Niflheim! dorske *Kiedsomhed!*
Ha, hvi forfølger evig paa min Vei du mig,
I Biergene som paa Jorden, i Valhalla selv?
Hvad vil - hvad driver uden Maal mig vildt omkring?
Og hviler da Forbandelser vel over mig?
Thi, uden Rist og uden Ro, er min Bedrift,
En Leeg af Øieblikket kun; en Tidsfordriv!

Skiøndt mere viis og mere klog jeg føler mig
End Bures Sønner, maa jeg dog misunde dem
157 Enfoldighedens Glæder; tit mens jeg beleer
Den plumpe Thor, mens snedig jeg bedrager ham,
Misunder jeg sin stolte Ro ham dog, sin Kraft.
Hvad er jeg! Gud? Af Jetters Blod randt Guder ei.
En Jothun da? Men giester Jetter Odins Bord?
Hvad vil, hvem er jeg? Er det hadske Jetters Drift
At slutte sig til Asers Selskab, saasom jeg?
Og havde nogen Asa været vel i Stand
At drive Bolskab med en Hex? Letsindighed,
Lyst til et sælsomt Eventyr var ene det,
Der drev til Angerbod i Hulen mig. Og nu
Den fæle Frugt! Ha, ret beseet, hvad er mit Liv?
Og hvad min Viisdom? Surtur! Thi jeg føler vel
At Lokes Hiærne fatter smidig mere let,
End disse Valhals Guder - men den Rolighed,
Men denne Stolthed, denne Hensigt, dette Liv,
At hver med Kraft og Iver retter ud sin Dont,
Maa jeg misunde. Oftest midt i al min Kløgt
De ringeagte, ja end meer, foragte mig,
Lee af mit Vid; foragte taust dog ligefuldt,
Og tænke: hvad er Indfald imod Oversigt? -
Derfor jeg mig en Fiende føler mellem dem,
Og blander hver en Lystighed med Spot og Gift.
Tit skyer jeg dem; men borte da blandt Jetters Flok
Jeg føler Utgards Trældom hardt, og længes did,
Til Glandsen, som forfængelig mig vinker fiern,
Saadan hentumler evig jeg et kiedsomt Liv.
Og skiuler det forgieves, snart med bitter Spøg,
Snart overgiven Kaadhed. Ha, men stille! Tys!
Jeg hører Biergets Indvold knage dumpt i Nord.
Det brister; og en blodrød Kugle ruller let
Ned over Klippens Kanter - selv i Søen ned;
Men Havet slukker ikke Fieldets Purpurild!
158 Med sælsom Lyd den suser over Bølgerne,
Og triller op paa Stranden, bolttrer sig mod mig.
Nu løser den i Damp sig op; men giennem Damp
Jeg seer et sort og svarligt Skyggebilled staae.
Ha, det er Utgardloke selv, i Nattens Pragt
Han nærmer sig; jeg kiender Øiets røde Gnist.

UTGARDE-LOKE.

Jeg hørte under Jorden dine Klagesuk,
De rørte til Medlidenhed min Faderbarm;
Thi kom jeg for at trøste dig i Nattens Stund.

ASA-LOKE.

Du hørte mig?

UTGARDE-LOKE.

I Korthed, Laufeyss fagre Søn!
Hør mine Raad; thi Morgenhanen galer snart.

ASA-LOKE.

Hvad er din Trøst? hvad kan du raade mig? Siig frem!

UTGARDE-LOKE.

Først: at du ikke kalder sindrig dig og viis,
Thi tydeligt dit Levnet har imod dig sagt.

ASA-LOKE.

Sig mere, hvad din Skarpsind dybt har ruget ud
I Mørkets Huler, bag de granbevoxne Field.

UTGARDE-LOKE.

Kun den er viis, som har en Hensigt, som med Ro
Til Maalet stræber Dag og Nat; som taber det
159 Bestandig ei af Sigte; ikkun den er viis,
Hvis ydre Liv afpræger, hvad det indre vil;
Kun den er viis, som har en Villie; men kun den
En Villie har, som noget ret alvorligt vil;
Som klart erkiender eet for Godt og eet for Ondt;
Thi *Noget* maa han agte; han maa kiæmpe mod
Fiendskab for Venskabs Skyld; men denne Barneleeg,
Der springer, som en Boble, frem af Egensind,
Er Røgløshed; thi Tanken driver om som Røg
Og styres af et Indfalds hensigtsløse Pust.
Vildfarende! du skuer, med et spotfuldt Smil
Paa Guder som paa Jetter; har til Bedste hver;
Saa troer du! - Men du mærker ei, at den, som kun
I Sandhed taber, Loke! det er ene dig.
Du køber dyrt et flygtigt Spøg med Ækkelhed,
Som Drankeren sin korte Ruus. Thi uden Maal
Du slænger om som Barnet, der uartig blier,
Naar det er kied af Legen, og veed ei hvorhen.

ASA-LOKE.

Brødst du dit Field for, vigtigt, at fortælle, hvad
Jeg selv har sagt, saa spildte du kun nu din Gang.

UTGARDE-LOKE.

Jeg kommer for at give dig som Ven et Raad.

ASA-LOKE.

Saa tal; men qvæl med Forkastelser mig ei.

UTGARDE-LOKE.

Est du en Asa? Sprangst du frem af Asablod?

ASA-LOKE.

Forbout, min Fader, var en Jothun saasom du,
Og saa min Moder Laufey; men det vedst du jo.

160

UTGARDE-LOKE.

En Jothun altsaa fødtes du, og ei en As.

ASA-LOKE.

Valfadur har mig knæsat, han har skrevet mig
I Guders Tal.

UTGARDE-LOKE.

Jeg veed det vel; thi Odin ei
For intet kaldes Viisdoms Gud; hans Øie saae,
Hvor meget, frem i Tiden, Laufey's Søn! din Kløgt
Ham skade kunde. Derfor stumped han din Braad
Og smigred din Forfænglighed. Nu som en Urt,
Omplantet i en fremmed unaturlig Grund,
Du spilder al din hele Kraft i vilde Skud
Og gaaer tilgrunde. Thi kun derudi bestaaer

Dit Vanheld, at du est en Jothun, og dog vil
Du være Gud. Saaledes vorder du tilsidst
Slet intet.

ASA-LOKE.

Ha! jeg føler Styrken i dit Ord.

UTGARDE-LOKE.

Det har du, svage Søn af Forbout! ofte følt;
Men Hurtighed og Sledskhed er ei sindrig Kraft.
Et Øieblik dit Hierte blier i Flamme bragt,
Men Feberblus er ingen stadig Sundheds Ild,
Derfor er og bestandig Veirlys din Bedrift;
Du brænder eller fryser!

ASA-LOKE.

Nu ved Nattens Mulm!
Og ved din røde Lue, Utgards Drot! du skalst,
161 Ei længe føre sligt et Sprog. Snart skalst du see
At Loke kan, hvad Loke vil.

UTGARDE-LOKE.

Hvad vil han da?
Vil han gienfødes? Vil han snild forvandle sig
Til *Intet* først? Og derpaa vittig fødes om
Af en Asynie? Neppe lykkes det hans Kløgt.
En Jothun est du altsaa, Loke! hør mit Ord.
At ei du est din Stamme tro, det hævner sig.
Kan Odin selv bekiæmpe sin Natur? Du din?
Du seer, hvordan en sælsom Lokken i din Barm
Beständig vinker dig fra Valhal, blander selv
Med Uroe dine bedste Guddomsglæder der.
Hvad var det vel, som bragte dig til, med en skarp
Og bitter Tunge, fordum paa Hler Ægirs Øe
At spilde Festens Glæde? Var det ei et dybt
Og indgroet Had mod Guderne, som svulmed meer
I denne Glands, der kiøbtes kun med Undergang
Af Jetter, dine Brødre? Dristig varst du da,
Men dog ved Hammergudens Harm forstummed du.
Da jeg en Jothun sendte did til Asgard, for
Som Kunstner ved et Væddemaal at skade dem;
Han skulde bygge Borgen til en fastsat Tid,
Da spotted de, og loved til Belønning ham
Den skønne Freya, hvis han færdig blev; og det
Var skeet, hvis du ei havde snildt forvandlet dig,
Og lokket som en Hoppe Jettens Ganger vild.
Da Thor i Utgard sidste Gang besøgte mig,
Da sveied du for Veiret mellem ham og mig,
Som Sivet, seigt og smidigt i en Nattestorm,
Ha, usle Svaghed! Saadan sveier Galgens Søn
I tvundne Hamp, vil undgaae Nordens Vinterblæst,
162 Og mærker ei, at hvad som netop hielper ham
Til feige Flugt, det blev hans Bøddel. Selv engang
Ved Trusler du mig Ydun skaffed med sit Kar;
Alt falmes Odins Lokker, Freyas Rosenkind;
Da rørtes hurtig angerfuld din ømme Siel;
Du laante Freyas Falkeham; og tøvde ei,
Før du med List den første List forstyrret fikst,
Og skaffed til Forsoning Valhal Gullinbørst
Skydbladder, Miølner; lutter Vaaben imod os.
Som Asa Jothun og som Jothun atter As
Fortærer du i evig Tvivl og Uvished
Dit Liv; og mener, denne hensigtsløse Leeg

Dig hæver over begge Magter. Arme Troid!
Den mindste Dverg i Utgards Field er meer end du.

ASA-LOKE.

Ha, bland ei mere Galde med mit Blod.

UTGARDE-LOKE.

Velan!
Saa viis din Æt dig værdig. Hvad har Odin bragt
Med al sin Slægt til denne Hæder? Hvad har giort
Det muligt ham at undertvinge Biergets Magt,
Om ikke Enighed og Orden? Hver som Een,
Og Een som Alle, kæmped til det samme Maal.
Og dette bragte frem dem; medens Jetten stolt
Af medfødt Kæmpestyrke, ødsler Kraften hen,
Vil være selv en Vælde; vil ei broderlig
Forene sig; begriber ei, at netop kun
En saadan Kiæde tvinger hisset Fenris Magt.
Thi hvad er, uden Hensigt, Styrke? hvad er Kraft,
Naar vild den mangler Retning? Fødes nu en snild
Udmærket Jothun - da behøver Odin kun
163 At lokke Daaren med et Glimmer-Legetøi,
Og han forglemmer Sine, sig, og flagrer did.
Lad saa Naturen daglig kraftig minde ham,
Lad Elskov til en Biergets Mø selv kalde ham.
Ja lad ham avle Jetter, hver langt mere grum,
End nogen før; lad Valhals Guder martre dem,
Som Hel, som Fenrisulven, og som Midgardsormen.
Han seer det ei, den blinde Taabe! kun han seer
Det Gøgleri, som pirrer hans Forfænglighed.
En Lystigmager iblandt Guder! Hvilket Kald!
At *taales* mellem Aserne! Med Spøg og Tant
At vække Latter, saa de ret fordøie kan
Sæhrimner; hvilken Hæder! Jeg beundrer dig.

ASA-LOKE.

Ha, jeg fortienner denne græsselige Spot.
Men stands, min Fyrste! thi du est min Fyrste. Ja
End aldrig hidtil skuet har jeg det saa klart;
Straf mig ei længer grusom! Byd! og du skalst see
At jeg din Ros fortienner, din Beundring, Drot.

UTGARDE-LOKE.

For sidste Gang jeg sætter Lid til dig og Haab.
Snart - Tiden er alt kommen - kanst du vise det.

ASA-LOKE.

Siig mig hvordan, og trofast lyder jeg dit Bud.

UTGARDE-LOKE.

Jeg har alt sagt, at Enighed og Fromhed var
De Traade, hvoraf tvundet blev Valhallas Krands.

ASA-LOKE.

Opmærksom jeg fornummet har ethvert dit Ord.

164

UTGARDE-LOKE.

Alt truer fiernt en dunkel Skiebne dette Baand.

ASA-LOKE.

Vil Tvedragt, troer du, blande sig blandt Guders Hær?

UTGARDE-LOKE.

Endrægtighedens Kiæde kunde løsnes vel.

ASA-LOKE.

Som Nattens Mørke dunkelt er dit Glædes-Ord.

UTGARDE-LOKE.

Saaest du Valhals Bekymring nys for Baldurs Liv?

ASA-LOKE.

Hvo saae ei den, o Mørkets Drot! i Valaskialf?

UTGARDE-LOKE.

Ved Baldur sammenholdes ene Valhals Kraft.
Han er den stille, fromme Varme, hvorudi
De stolte Blomster trives.

ASA-LOKE.

Valhals Frygt er endt.

UTGARDE-LOKE.

Jeg veed det: al Naturen er i Lænker lagt,
Kun een Ting gik den sorgeløse Frig forbi.

ASA-LOKE.

Hvad er det, Fyrste! Trues endnu Gudens Liv?

165

UTGARDE-LOKE.

Det trues - saavidt har mit Blik i Mørket seet;
Hvorned? Det sluttes hemmeligt i Friggas Bryst.

ASA-LOKE.

Jeg har en Dirk til dette Gjemme: kaldet List.

UTGARDE-LOKE.

Jeg sætter Utgards sidste Haab da til din Kløgt.

ASA-LOKE.

Snart skal du agte og beundre, stolte Drot!

UTGARDE-LOKE.

Du est en Jothun, saa din Viv, saa dine Børn!

ASA-LOKE.

Jeg har fortient at mindes oftere derom.

UTGARDE-LOKE.

Hist glimter Dagen. Nattens Virkning er forbi.

Han synker i Jorden.

ASA-LOKE.

Hvor blev han? Smuttet hurtigt alt i Jordens Skiød?
Hans Isse taaler Solstik ei - han taler sandt.
Naar Asgard styrter, hæver Utgards Rige sig,
Da taales Loke blot ei meer; da blier han ei
En Giest i Glæden. Øverst staaer han i sit Folk.
Ha, Utgards skumle Fyrste, du har ret. Vel est
Du hæslig; stridigt luer vildt dit røde Haar,
Og Øiet skiælver grønt og lidet. Sandhed dog
Var hvert dit Ord. Jeg mærker det, jeg er den Kraft,
166 Der, naar den vil, kan styrte Valhal. Utgards Drot!
Du skalst ei meer foragte mig. Hvordan Foragt?
Beundre skalst du, frygtende beundre mig.
Kan Ros og kan Beundring kiøbes da for dyrt?
Han skued altid halv foragtelig og halv
Med naadig Ynk paa Loke; Asianerne
Gjør ligesaa. Men bier, tøver, giver Tid,
Kun Tid. Jeg styrter Valhal. Ha, men troe kun ei,
At du skalst høste Frugten af mit Arbeid, du.
Selv vil jeg være Konning i min nye Stat,
Selv vil jeg mig paa Hlidskialf sætte, Odins Stol;
Og løsne Midgardsormen, Fenrisulv og Hel;
Og bryde hver en Lænke. Frihed i min Stat!
Uhindret Stormen bryde skal i Skoven ind
Og Havet lystig blande sig med Bundens Gruus,
Sin Hunger uforstyrret daglig Flammen skal
Paa Dalens Hytter stille. Frihed i min Stat.
Har Bierget ikke Lyst at staae, da styrte det,
Om saa det knuser hele Jorden i sit Fald;
Thi Frihed! Frihed! Ingen Lænker, intet Baand!
Men nu til Sagen. - Hisset staaer af Biergets Steen
Et Alter, bygt for Frigga; flux forvandle vil
Jeg nu mig til en jordisk Mø, og lokke (thi
For intet hedder jeg ei Loke) Frigga ned
Til Jorden med min fromme Bøn. Hun pleier tit
At nærme sig de Bedende.

Han forvandler sig til en fager Møe, gaaer hen for Alteret, kaster sig paa Knæ med oprakte Arme og raaber:

O Frigga! du
Som hersker over Jordens skovbeklædte, græs-
Beklædte Land, lad en uskyldig Piges Bøn
Hidkalde dig! O let en Elskerindes Bryst.

167

FRIGGA

aabenbarer sig.
Hvad vilst du Pige! Arme! Du anraaber mig.
En Elskerinde? Frigga raader, vedst du, ei
For Elskovs Magt. Til Freya maa du vende dig.
Men Freya tit er grusom. Halveparten af
De Slagne, veedst du, deler med Valfadur hun.

LOKE.

Til Jordens Moder ene jeg mig vende kan.

FRIGGA.

Saa siig din Nød. Hvi skielver du? Jeg har dig kier.
Uskyldigheden smiler i dit lyse Blik.

LOKE.

En sælsom Skiebne truer, Guders Dronning! mig.
Min Beiler ligger udstrakt bleg paa Leiet hist.
Hans Hoved brænder, vældigt Febren raser. See
Da gik jeg hid i Lunden at raadføre mig
Med Mimer, visest iblandt alle Jordens Mænd.
Han raadte mig at tage det Uskyldigste
Paa Jorden, hvorved ingen Frygt og Tvivlen hang,
Hvorved var aldrig hidindtil Mistanker vakt;
Det bød han offre Luens Kraft. For denne Røg,
Saa var hans Ord, vil Svendens Feber snarlig flye.
Men hvad er det Uskyldigste af alt paa Jord?
Hvad truer Ingen? Hvad er ubetydeligst?
Hvorpaa er hidtil aldrig selv ei faldet Tvivl!
Hvor veed jeg det? Min Hiertesorg er stor, som før.
Hvis ei din Viisdom, Moder! underviser mig.

FRIGGA.

Seer du paa Holmen hisset et afmægtigt Skud,
En bladløs Vaand, en vandig rask opløben Piil,
168 Som kraftløs hen for Vinden sveier hid og did;
Den holder ubetydeligst af alt paa Jord
Selv Frigga. Ei paa denne Vaand faldt hendes Tvivl
I selve Tvivlens Time. Tag, og brænd den flux,
Saa slettes ogsaa den af Jorden. Brænd den flux,
Thi skiøndt kun ringe, kan dog selv det Ringeste
Tit volde store Qvaler. Brænd til Aske den,
Saa flyer med Svendens Feber Friggas mindste Frygt.

LOKE.

O høie Moder! varme Taarer takke dig.

FRIGGA

rækker ham Grenen.
Saa vie da nu til Jordens Flammer denne Vaand.

Hun forsvinder.

LOKE

reiser sig.
Ja Frigga! ja, til Jordens Flammer vies den.
Solen formørkes; en stor Skare Svartalfer kommer ud af Fieldkløften.

LOKE.

Hvordan? I vover Eder frem ved Dagens Tid?

CHORET.

Ho ho!
Løke did, Løke did
Sig dit Blik vende flux imod Sol! Løke hvor
Findes Ildglands nu? Findes Straaler?
Her er mørkt, som i Nat; her er Nat, som i Field,
Som i Field, som i Bierghald.
Maanen sort nu som Kul ruger tung
169 Over Solglarhav, over Daggløndsvæld;
Slukker Lys, slukker Dag, slukker Fryd. Hu hu!
Sig har Roserne lukt, sig har Lillierne lukt.
Som ved Midnat
Er det mørkt, glammer Hund, glammer Hund, galer høit
Alle Haner paa Hald.
Hil Forbouts Søn! Hil Laufey's Søn!
Vi vil tiene dig fro;
Ikkun byd!

LOKE.

Og hvad kan, og hvad vil I?

CHORET.

Paa dit Spyd, paa dit Spær
Sætte dræbende Staal,
Sætte speilglat Jern,
Sætte Dødsodd.

LOKE.

Nu saa velkommen da!
Nu saa velkommen hid!
Alle Biergmænd velkommen hid.

CHORET.

Nu har Surtur snild
Skiult Dag med Nat;
At ei Aser skal see,
At ei Vaner skal see,
At ei Alfer, ei daglyse Alfer, skal see
Denne Daad.

170

LOKE.

Saa vær flink, vær flink
Nu du Dællinger, Dør;
Nu du Dvalin, Dulin;
Nu du Fiølsvid, Frost;
Nu du Blindvid, Blaun;
Nu du Nidi, Nain;
Nu du Andvar, Aust;
Hver en Dverg, hver en Svartalf!

CHORET.

Hammer nu slaa ved Middags-Nat
Ildgnist af Staal!
Alle Derge nu rask, alle Derge!
Som naar Hest tramper hen over steenlagte Bro,
Trommer, Hamre! paa Staal.
Nu en Spig, nu et Søm giennem Spydskaft!
Det er skeet, der et skeet! Eya hil dig, hil!
Nu er Staalsodd sat, nu er Spær spidst!

LOKE.

Hav Tak hver Tusmørkets puslende Søn.

CHORET.

Nu vort Kjølevand hid! Vort Kjølevand hid,
Som vi røved i Aftes, da Dug faldt paa
Mellem Ærter og Vikker
Paa Bygdens Mark.
*Man bringer et uskyldigt Barn frem; Dværgen støder Spydet idets Bryst, og lader
det sidde.*

CHORET.

Har du Gispet hørt?
Det var snart forbi.
171 See nu hærdes dit Spær
I det rislende Blod;

I det barnlige, lunkne,
Dunkle Blod.
Slig en Daad kan selv
Giøre Staal haardt.

LOKE.

drager Spydet ud af Barnets Liig.
Haver Tak! Haver Tak!
Til min Dont jeg gaaer;
Til min Dont, til vor fælles Idræt.

CHORET.

Brist nu kun frem, o du knagende,
Bragende, knittrende, svovlblaa Biergild!
Og betving med din hvirvlende,
Gnistrende, dræbende
Flamme den dæmrende Sol.
Nu skal i Rosers og Lilliers Sted
Lygtemænd blomstre!
Nu skal i Floden
Rinde sydende Beg, for Vand!
Utgardeloke!
Hil dig vor Konning!
Snart tuder Heimdal forfærdet i Giallerhorn
Da styrter ned med en susende Gnist-Regn
Bifrost-Bro.
Ha, grønspraglede Slange jeg seer!
Hvor du børster den æddrede Mus-Ryg.
Slyng dig i slimede,
Knugende, qvælende
Bugter om Aukathor!
172 Opspær fraadende Flab,
Hylende Fenris!
Slug Valfaudur til Utgards Fryd!

CHOR AF MENNESKER; EN OFFERPRÆST.

PRÆSTEN.

Forstummer Askurs dødelige Sønner brat.
Det luer klart i Østens lyse Purpurkant,
Nu nærme Valhals Guder sig. Ret som naar seent
I Natten Maanen bræmmer Sølvskyens Kant,
Saa sidde de, en ordnet Stiernekrinds, i Ring,
Som Skyen, der sig sænker hid mod Mimers Lund.
Forlader Altret! Flygter flux i Skoven ind,
At Himlens Lyn ei straffer de forvovne Blik.

CHORET.

Har de hellige Guder
Med Velbehag skuet, med Glæde fornummet vor
Bøn og vor Alterild,
Da med Himmelpragt luende
Venligt de Herlige
Dale mod Jorderig,
Nærme sig Altrets Lund?
Har den duftende Røgsky
Paa Sommerfugls-Vinger med Falkenes Dristighed
Nærmet sig Valaskialf,
Da i Taager indhyllede
Langsomt de Mægtige
Nærme sig Offeret,
Smile fra Skyens Kant?

PRÆSTEN.

Daarlige Tro! Forfængeligt haabende
Bryst af Støv! Ha, hvad vover du?
Skulde Muldets Røst
Aser og Alfer
Vinke fra Valhal,
Samlet til Midgard?
Viger! Hyller jert Blik
I de foldede Hænder, og viger!
Skuer ei op til de
Flammende Straaler;
At den ildhvasse Piil ei
Tugter Jer Øiesteen.
Skotter kun langt fra, langt fra,
Giennem dunkleste Krat
Fiernt, forblommet til Guderne.

CHORET.

Olding! du taler
Viisdoms Ord.
Ei gielder det Askurs
Børn, naar forenet den
Hellige Skare ned-
Svæver fra Valhal,
Ned over Regnbuens Bro,
Ned over Bifrost, Buen, den
Syvfoldstribet, kiekhvælvede.
Odin har kaaret
Mimers Lund.
Nu Aserne flokviis
Valhallas Hvælvinger,
Stolt forlade.
Helligt de nærme sig.
174 Rider paa Sildetand Freier;
Ager paa Guldkarm Aukathor;
Men paa Sleipner selv Hroptatyr.

Nærmere, nær,
Kommer Valhals Glands, den fortærende!
Flygter ind, flygter ind
I den dæmrende Bøgskov; Kiølsaft
Yde de fugtige Urter, og Svalhed
Træernes Ly; at Vindens Vinger
Styrkes kan, som ved døende Gisp kun
Mat forsøger at afholde Straalerne.

FRIGGA. BALDUR. BRAGI.

FRIGGA.

Da nu ved vor Forsigtighed befriet fra
Din Frygt, o Søn! du smile kan ad Nattens Skræk,
Og Drømmens Trudselsbilled; da ved Guders Ed
Og al Naturens, Intet efterstræber dig,
Saa glem din Tungsind! Lad den mørke Dæmringsky
Der ruger om dit Aasyn, flygte bort, som Damp
For Solens Straaler, som en hidsig Feber flyer
For de tilbagevendte Sundheds Kræfter. Smil,
Smil med din Rosenlæbe! Rynk ei længer nu
De hvide Bryn! Ei længer daarlig nu forsøg
At folde denne glatte, hvalte Pande, som
Til Rynken unaturlig tvinger sig. Lad ei
Det fromme Hoved synke ned mod Jorden; hæv

Det kiek til Himlen; lad den store lysblaa Blomst,
Dit Øie, ryste bort i Solskin Nattens Dug
Og atter smile, Valhals Guder kun til Fryd.

175

BALDUR.

Bebreid mig ei Gudinde! Evigblomstrende!
Bebreid, o Jordens Dronning! ei en Urt, som sprang
Frem af dit Skiød, at evig ei den er, som du.
O lad den kierligt visne der. Du heged den
I spæden Tid; du skienkte Næring den og Saft.
Saa nægt den falmetblege Top, som synker, ei
En Understøtning, Moder! Lad den blegne, hvor
Den forhen suged Kraft og Styrke, ved dit Bryst.

FRIGGA.

Uværdig, Baldur, Odins Søn, er Talen dig.

BALDUR.

De vexler af, de store Tider! Intet er
Evindeligt i Livet; selv det Længste kun
Er *langt* og intet mere; bag det dunkle Slør,
Som skiuler Livets Udspringskilde, skuer selv
Ei Guders Øie. - Mod det eviglyse Væld
Er Solen sort - dets hellige Beslutning seer
Ei Odin gennem Mimers Brønd, og Nornen ei
I Urdurs Kilde. Taaget om paa Bølgens Kant
De nærmeste Bedrifter spille dunkelt kun.
Men - i det uudgrundelige dybe Væld -
Hvo skuer der? - Og Baldur i sin hele Kraft
Sprang frem i Tiden, blev af Tiden, og forgaaer
Med Tiden; kun hvad aldrig *blev*, kan ei forgaae.

FRIGGA.

At drømme vaagen sømmer sig kun Askurs Børn.

BALDUR.

Og raader Sielen mægtig da vel for sin Drøm?
Kan den bestemme Drømmens Grændser? Byde den
176 Saavidt, saalænge virke kan du, længer ei?
Den samme Røst, som varsled høit i Nattens Stund,
Den varsler end. Hvordan forstaaer jeg, Frigga dig,
Hvordan har du foragte lært, hvad, meer end mig,
Dit Hierte nylik hardt betog?

FRIGGA.

Fordi jeg veed -
Fordi Valhallas Guder ved et kraftigt Ord
Har Drømmens Luft tilintetgiort. De stige ned
Ad Bifrost hisset. Dobbelt herligt straale de,
De glade Guder; thi de elske, Baldur, dig
Og fryde sig, at Himlens Frygt er endt. Nu vil
I Mimers Lund en Kæmperleeg de holde. Da
Dit Liv ved Edens stærke Magt forsikkert er
Mod hvert et Vaaben, vil de ret som til en Spot
For Drømmen, tungtbevæbnet, alle mod dig gaae.
Med spændte Kræfter drabeligt de storme vil
Mod, hvad de høiest elske; saa at Jothunheim
Og Verdens Kreds bemærke skal din Guddomsmagts
Usaarbarhed. Thi flygte lad din Kummer nu.
Og spild ei denne Festens Fryd, som ofres dig.

Hun gaaer.

BALDUR.

Hun gaaer den Ubekymrede! Min elskte Ven!
Min Broder! du som altid var mit Hierte næst
Vilst du, o Bragi, gode Skiald! - thi vist jeg veed
At længer ei skøn Freyas Luft jeg aande skal -
Ha, vilst du da, mens Valhals Aser, efter Skik
Omvandre trende Gange Lunden, vilst du Ven
Da midlertid endnu engang fornøie her
Din Broders Hierte? Qvæde ham den sidste Sang?

177

BRAGI.

Ei Baldur! til at synge hører Mod, som til
At stride, men du muntret slet kun op mit Mod.

BALDUR.

Erindrer du den Midnat, vi paa Klippen sad,
Og skued over Kattegat til Leiregaard;
Den Nat, da Hiartvar dræbte Hrolf hin gode Drot.
Vi mægted ei at hindre Skiebnens Harm, vakt
Ved Helges Blodskam. Men da bleg nu Kongen faldt
Bag Skoven i sit Adelsblod, da grebst du fat
Din gyldne Harpe; blank som Stiernen fra det Blaa
Dit Øie funkled; see da digted du en Sang -
Siig, Bragi! naar nu Baldur falder som Kong Hrolf,
Vilst du da ved hans Død begeistret hæve lydt
Din Røst, og synge Drapa ved din Broders Liig!

BRAGI.

Det sværger jeg ved Yduns Frugt og Suttungs Miød:
Hvis Baldur blegner, vandre vil jeg til hans Grav
I Nattens tause Dunkelhed, og paa hans Høi
Nedsætte mig, og synge der min Svanesang.
Rundt om hans Bautastene Harpens Toner skal
Som Alfer spøge; men naar Sangen nu er endt,
Da skal de sidste stærke Greb i Harpens Guld
Slaae alle Strænge sønder; og den brystne Lyd
Betyde Verden, at det bedste Hierte brast.

BALDUR.

Saa rør den, før den brister, syng en Sang, o Skiald!

BRAGI

ved Harpen.

Hvad bliver Asa-Bragi
178 Naar Baldur blegner?
Hvad Bækkens Bølge bliver
Berøvet Blaahed,
Og hvad en Beiler bliver
Hvis Mø begraves;
Et Landskab, ubemalet
Af Aftenglandsen.
Det spaaer jeg her for Sandhed:
Hvis Baldur svinder,
Kan hisset Bragi Harpen
Paa Egen hænge.
Naar Fromhed meer ei flammer,
Og Sielen fylder,
Hvad spørges vel om Sang, hvad

Om skønne Toner?
En grulig bister Grumhed
Vil tidselgrønnes,
Og rædsomt snar sig reise
For Fredens Rose.
Spring da du Stræng i Harpen!
Forstummer Sange!
Naar Sværdet slaaer paa Skioldet,
Naar Skioldet skralder,
Da dæmpes Harpens Dirren
I Disarsalen.
Men tier Harpens Toner -
Ha, fæle Tanke!
Vil Vold sig snart og Vildhed
I Valhal trænge.
Thi hvad er Glands og Guddom,
Er Godhed svunden?
Og tier Sang, da trives
Ei Yduns Træ; da
179 Udfylder Saft ei Frugten,
Hvor Kræfter fanges.
Da synker Odins Storhed
Som Aukthors Styrke,
Og Freyas Skønhed falmer,
Og Friggas Fylde.
Da gustnes alle Guder
For Giftens Ædder;
Og rædsomt Buen runger
I Ragnarokur.

CHORET BAG SKOVEN.

Giver Agt! giver Agt, hvor Guderne,
Staalbedækkede, hielmomhvælvende,
Spydbevæbnede, sværdomgiordede,
Nærme sig nu med paataget
Umeent Bisterhed drabelig
Fredens Baldur, Baldur hin Gode.
Han, med ubedækt Tinding,
Guldhaarfager, uskyldig,
Venter i Kredsen dem;
Fredens Egqvist i Haand,
Hovedet hældende,
Blysom, fast jomfruelig
Venter han Legen, som diervt nu
Kun hans Vælde stadfæste skal.

Giver Agt! giver Agt hvor Odin nu
Paa Gangeren, ottfodtravende,
Høit med Gugner i Haand mod Skyerne
Skynder sig did og støder sit
Blanke Sværd imod Brystet paa
Fredens Baldur, Baldur hin Gode.
180 Men med upuklet Hvælving
Bugner Pandsret som forhen.
Nu kommer Aukathor!
Miølner, Hamren, i Haand;
Hovedet kneisende,
Mandig, fast, ja trodsende
Hugger han Guden; men uskadt
Smiler Baldur som hidindtil.

Nu styrter Freir forbi paa Sildetands
Stærktguldbørstede Ryg, med Sværdet
Krummet og høit og blegt,
Som den funklende Maane paa Himlen.
Svinger sit Glavind, som

Nødbrune Haand omfatter,
Og slaaer det mod Ynglingens
Speilglatte Staal, mens forbi han
Rider, og leer ad Sværdets Afmagt.

Nu ruller Freya forbi paa Gyllenkarm,
Lysthenflagrende Lokkerne svæve,
Flættet med Steen og med Sølv,
Som de blinkende Stierne paa Himlen.
Rosen hun svinger, som
Sneehvide Haand omfatter,
Og slaaer den mod Ynglingens
Duunglatte Kind, mens forbi hun
Ruller, og leer ad Rosens Afmagt.

Hvo er de tvende dæmrende Skygger
I Lundens Baggrund?
Yderst i Kredsen de holde sig;
Tager ei Deel i Gudernes Kamp og
181 Gudernes Glæde?
Ha! det er Asaloke med Hødur;
Naar Guder frydes,
Græmmer sig Loke misundelig,
Hødur er blind, han lytter kun langtfra,
Fremmed til Glæden.

Forstummer! thi Loke nu
Nærmer sig Hødur; han taler.
Lader opmærksomt os da fornemme,
Hvad Gift med sit Ord han i Festen blander.

LOKE.

Hvi stander, Asahødur! du saa tankefuld,
Hvi deler du ei Festens Fryd? Som Fremmed staaer
Du langt tilbage, fiernt i Kredsen, medens dog
Det gielder intet mindre med den hele Leeg,
End ret med Fynd at hædre Baldur. Elsker du
Ei meer din kiødelige Broder, han som laae
Med Hødur under Friggas stolte Moderbryst.

HØDUR.

Hør Loke! - thi jeg mærker paa din Spot, at det
Er dig som taler, lad i Ro mig staae; gak bort!

LOKE.

Hvi vender du mig Ryggen? Harmes du, fordi
Jeg hielpe vil at drive bort din Kiedsomhed
Mens, under Legen, alle Guder dig har glemt.

HØDUR.

Forgiftigt, som en Øgle, stikker hvert dit Ord.

182

LOKE.

Du est, som alle Svage, for mistænkelig,
Selv Freyas runde Silkebarm blev dig en Braad,
Naar elskovsfuld hun trykked sødt den mod din Mund.

HØDUR.

Er ei den Midnat, ravnensort, som ruger om
Mit Øie noksom Vanheld? Kommer ogsaa du

Beständig at forøge Skaden hadsk med Spot?

LOKE.

Ved Ygdrasil! ved Urdurs Qvæld, ved Mimers Brønd,
Hvor Bølgen ruller over Skiebnens Magt sit Slør,
Jeg spotter ei, jeg ærer dig for hver en Gud.

HØDUR.

Du spørger mig, mig blinde Mand, hvorfor ei Deel
Jeg ta'r i Glæden; onde Lok! ha, som du ei
Fuldvel det vidste, hvordan evig Mulm og Nat
Fra Dagens Daad og Lysets Fryd mig adskilt har.

LOKE.

Og kanst ei Deel i Glæden da du tage? Kanst
Ei Baldurs Kraft din Hylding du, som hver en Gud,
Forkynde med et svagt Forsøg, mislykket, mat,
Imod hans Liv, skøndt blind du est?

HØDUR.

Uværdig Navn
Af Snildheds Asa fører du, som taler saa.
Hvor kan jeg Deel i Legen tage, Loke? Først
Er det forborgent mig jo, hvor min Broder staaer,
183 Desuden har jeg Værn ei ved mit venstre Lænd,
Som andre Guder; halvt som Barn, og Hælvten som
En Olding, sneehvid, barnligsvag, behandles jeg.

LOKE.

Et Værn! Et Vaaben Asahødur mangle skalst
Du længer ei. Din høire Kæmperhaand mig ræk!
Her er et Spyd, det kaldes Misteltein, det er
Et bøieligt et smidigt nysopløbent Skud,
En bladløs Vaand, en vandig rask opløben Piil
Som kraftløs hen for Vinden sveied, hid og did
Midt paa en liden, sumpig, ubemærket Holm?
Den har jeg brudt og staa befæstet; sikkert er
Det kun et ringe Vaaben; men mod Baldurs Liv
Heel svagt jo hvert et Vaaben er! og al vor Daad
Gaaer ud kun paa at vise Verden fyndigt hans
Usaarbarhed og Guddomskræfter. Løb nu til.
Bi! Jeg vil styre Farten dig. Saa! Lige til
Med Spydets stivt, i uforandret Retning holdt
Som nu i Haand, du træffer sikkert Gudens Bryst.
Det styrker Glæden, mangefold, naar munter du
Saa løber frem. Det smerter Odins Børn, at du
Est ene, Hødur, vranten, mørk; men see de nu
Slig overgiver Idræt, da forsvinder snart
Den sidste Sky, som sløre vil vor Glædes Sol.

HØDUR.

Nu dennegang er Mening dog i Lokes Ord.
Saa giv mig Kieppen! Styr min Gang! Hvor staaer mit Maal.

LOKE.

I Mørket, Hødur, ravn sort, i sorten Nat.

184

HØDUR.

Bspotter atter du min Blindhed, falske Svend?

LOKE.

Ved Hel, jeg sætter langtmeer Pris paa den og dig
End paa den bedste himmelklare Sommerdag.
Løb nu kun til, min Hødur, Nattens blinde Søn,
Løb lige til, med Spydet strakt, saa træffer du.
De lee, de høie Guder. Hører du? De lee!
I Himmelfryd; bring Fryden da i Hu og Hast
Til Glædens Spidse. Hødur har bevæbnet sig.
Stat stille Baldur! at hans Spiud dig ramme kan.
Han er din Broder! Baldur! han vil vise dig
Sin Venskabs-Hyldest. Hødur stød nu til! Forbaus
De høie Guder! Stands den raske Latter! Træf!

CHORET.

Det rører mig den blinde Hødur hist at see
Bevæbnet med en sivskiør Stang at rave frem,
Thi blot af Broderkierlighed i Festens Fryd
Forglemmer han sin Kummers Qval, og sætter sig
For stolte Guders Latter blot, den blinde Gud.
*Han løber til og giennemborer Baldur med Misteltein, saa at han flux styrter død til
Jorden. En stum Forfærdelse betager Guderne. Loke sniger sig bort.*

HØDUR.

Nu? Traf jeg? hvorfor tier I? Gik det forbi,
Saa leer mig i det Mindste ud! Dog tier hver.
Beständig blier den Blinde spottet. Baldur, siig
Min gode Broder! Thi du est den Eeneste,
Som deler Hødurs Qvaler, og som trøster ham,
185 Siig, fløi mit Spyd med magtløs Surren, Myggen lig,
Dit Bryst forbi, ha, eller tørned det, og sprang
Afmægtig som et Haglkorn atter fra din Barm?
O svar. Den Blindes Hyldest, har den vredet dig?
Han tier. Selsomt! Førstegang i Verden blev
Et velmeent Spørgsmaal ubesvart af Godheds Røst.
Ha, Spottens Fader, kolde Loke! tal da du!
Du pleier ei at spare paa dit Ord; en Strøm
Er stedse rede, synderlig, hvor haanes kan,
Men alle tier! Alle! Her er tyst og taust
Paa Guders Tingsted som i gamle Kongers Grav;
Som paa en Valplads Dagen efter Slagets Stund.
Men paa en Valplads skriger i det Mindste dog
Jo Kragens Røst om Dødens Søn - Ha, Troldom! Ha,
Jeg staaer i Vand, midt i en Bæk; midt i en Ørk
Og Bølgen pladsker trindtomkring min vaade Fod.
Ha, Fader Odin! Moder Frigga! Svar mig, svar!

FRIGGA.

Ulyksalige! du kalder Guderne, forstum og fly.
Evig være du forbandet, Morder, nu af Guders Kreds.

HØDUR.

Ha, hvad hører jeg min Moder Frigga, du forbander mig?

FRIGGA.

Ikke jeg, men alle Guder; fly og skiul dig for mit Blik.

HØDUR.

O Medlidenhed! hav Medynk med mig arme blinde Mand.

FRIGGA.

Brodermorder! om dit Hierte var det sort som om dit Blik.

HØDUR.

Igientag dit Ord, du talde, tykkes mig, om Brodermord.

FRIGGA.

Vedst du ei, hvad du bedrevet har, du sorte Nattens Gud?

HØDUR.

Nei, ved alle Himlens Stierne! Hvorfor staaer jeg her i Vand?

FRIGGA.

Dette Vand, hvori du træder, er din Broder Baldurs Blod.

HØDUR.

Knus Alfader mig! o knus mig! styrk mig ned i Nattens Støv.

FRIGGA.

Evig skalst du leve, bøde evig for dit Niddingsværk.

HØDUR.

Nu saa brænde Nastronds Flamme Hødur, hvis han veed sin Daad.

FRIGGA.

Hvorfra fikst du dette Spyd, som trængte sig i Baldurs Bryst?

HØDUR.

Har jeg dræbt min gode Broder? O Forbandelse mig da!

FRIGGA.

Svar mig! hvordan fikst du Spydets? Hvo har skyndt dig til din Daad?

187

HØDUR.

Det har Asa-Loke, Spydets har han kaldet Misteltein.

FRIGGA.

Har han dig beskrevet, hvordan dette Spyd han fundet har?

HØDUR.

Han beskrev det som en ringe Vaand opvoxet paa en Holm.

FRIGGA.

Ha, nu brister Friggas Hierte. O min Baldur! O min Søn.

HØDUR.

Jeg vil styrte mig i Blodet, kysse hver en Draabe Blod,
At den Hellige tilgiver! Ha, jeg Ulyksaligste!

FRIGGA.

Bort nu Krands fra Friggas Tinding! Flagrer vildt nu mine Haar
At fortvivlet Jorden kan den sorgsløse Moder see.

Hun gaaer.

HØDUR.

Rave hen i Mørket vil jeg evig i en evig Nat
Paa de ydre nordre Klipper, i de aldrig søgte Field,
Der vil jeg bestandig sørge, thi en altfor grusom Last
Har jeg tynget paa mit Hierte: Broder-Mord; forladt og blind!
Ei den usleste blandt Jordens Sønner ussel er som jeg;
Thi hans Qval forgaaer med Døden; men hvad ender Hødurs Qval?
188 Saa modtag mig da, du golde Ørken, i dit kolde Skiød.
Sætte vil jeg mig ved Stranden paa den nøgne Klippeblok
Bleg og mat og gruble taus med Haand bestandig under Kind.
Fiernt skal Havets Skipper see mig der, og sige Skibets Mænd:
See! der sidder Nattens Hødur, og begræder Baldurs Død.
Evig skal min stride Taare flyde fra den blege Kind
Saadan vil jeg ubevægelig forvente Ragnamørk.
Og naar Havets milde Kilders Sødme vorder ram og salt,
Det er Asahødurs Taare, som har blandet sig med den.
Og naar sære Suk om Natten stønne græsseligt fra Nord,
Det er Hødur, Nattens Hødur, som begræder Baldurs Død.

Han gaaer.

CHORET.

Mere græsselig Daad,
Mere lumskt afskyeligt Nidingsværk
Er ei skeet siden Tids-Fødsel,
Har ei Loke bedrevet, ei Utgards Drot,
Som da nu, som da nu
Da de dræbte den skønne, den gode Baldur.
Nu er Fromheden røvet af Himlen
Vee os!
Hvad er Kraft uden Kierlighed? hvor
Er Barmhiertighed nu mellem Guder?
189 Som en Leeg, som et Spil, vil de nu kun
Midgard skue med Askurs Sønner.
Hvor er Breidabliks milde
Brede, dulmende, hellige Straaler?
Hvor er Blidhed, som lindrede Stoltheds Ild?
Vee os!
Den er svundet for evig; og Støvet
Zittrer for Guderne.

ET BUD

kommer.
Fornemmer, hvad i Korthed og Enfoldighed
Jeg kundgiør Eder; at I vide maa, hvordan
Sig Valhals Guder teede under Baldurs Død,
Og efter den. - Først blev en Taushed, som naar seent
I Sigtun Folket lytter med bespændte Bryst,
Paa hvad Præstinden vil forkynde. Kort derpaa
Da hørte man en Hulken som af Børn, men det
Var ikke Børn, som græd, - men Valhals Guder! Tungt
De klare Taarer trilled over Odins Kind
I Skieggets Lokker; tydeligt han indsaae vel
Hvad ved den gode Baldurs Død Valhal har tabt.
Tyr hyled vildt, som Fenris, naar i Ragnamørk
Sin Lænke brudt han vældig har; thi Baldur var
Sagtmodighedens linde Baand, som venlig bandt
Krigsgudens Vildhed. Som en stille Foraarsregn,
Der rigt begynder alle Jordens Urtebed,
Og bøier alle stolte Straa til Jorden ned,
Saa græd Gudinderne. Thor var den Eneste,
Som ikke græd; som Odin Skyens Ild, han skiød

Sit Blik fortvivlet giennem de nedhængne, vredt
190 Indtrukne Bryn, og knuged Miølnær hardt, og tog
Sin Broders Liig paa bredden Skulder taus, og gik
Til Stranden, fulgt af Aser og Asyniar.
Der blev nu Baldur skrinlagt, mens en talrig Flok
Af alle Guder, og af Biergets Jetter selv,
Var Øievidner til den sørgelige Færd.
Der stod hans Skib, den fromme Gud, der blev han lagt
I lysen Brynie, selv i Døden var han skøn,
Og venligt fra den hvide Pande rulled ned
De hvide Lokker. Alfer lagde Hamp og Beeg
Omkring hans Liig; men da nu Hringhorn, da hans Skib
Fra Landet skulde skydes i den vilde Sø,
Da vilde Jorden give Slip ei paa sin Ven,
Den gode Baldur; ingen Gud, selv Asathor
Var mægtig til at skyde Skibet ud fra Strand,
I Havets Dybhed; Armen sank, som hæved sig,
For Sorg og Kummer. Men da pludselig, paa Stand,
Treen frem en Hex, som Hela grim, af Jettens Flok;
Hun reed en Ulv, og holdt i Tømmens Sted en Snog.
Hun tændte Ilden hurtig, men da Ilden slog
Til Himlen, see! da brøstet udaf Hiertesorg
Den skønne Nanna, Baldurs Brud; thi hendes Bryst
Var mægtigt ei at bære Smerten; Hiertet brast.
Da hæved Thor, som forhen Baldur, Nannas Liig,
Og bar det hen paa Ilden; for hans Kæmperfod
Løb hendes Dverg, og vimsed, græd, og hyled lydt,
Ham sparked den forbittred vilde Gud paa Stand
I Ilden med sin Kæmper-Fod; hans Hierte slog
Som Havets Bølger i en Storm; han ænsed ei
Den Daad; paa Død og Undergang han tænkte kun.
Da Baalet høit nu brændte, vandred Odin frem
191 Og lagde Ringen Drupner paa sin Baldurs Bryst.
Men da kom frem med megen Il og Smil paa Kind
Jetinden for at skyde Skibet; som hun skiød,
Da skedte det med saadan Fart at der gik Ild
I Kiøllens Træ; saa hurtig gik det ud fra Strand.
Da hæved Thor sin Hammer, vilde Hexen dræbt;
Han paastod at den svare Kraft hvormed hun skiød,
Kom kun af Fryd ved Gudens Drab. Dog skaantes hun.
Men sligt et Syn er aldrig seet, som da paa Strand
De høie Guder stode, stirred giennem Graad
Til Skibet, i hvis ranke Master Luen slog.
Som nu det foer paa Dybet ud, da lød et Suk
Fra Jordens Klipperifter alle; men med dump
Og rædsom Brusen rysted Skoven sine Løv,
Og alle Haner galed; Himlen mørkned sig.
Da gungred Havet; og af Havet Ægir skiød
Med Ran sig op; dem fulgte hver en Havets Mø,
Indsvøbt i Tang, og Tindingen med Gruus bedækt.
Fælt hvined de paa Dybed; tykt for deres Mund
En Fraade stod; men Ilden mellem Bølgerne
Slog op i Natten; trende Gange lued den.
Men som den lued, tabte den sin røde Glands.
Og sidstegang var Luen klar, som Maanen og
Som Stierne paa Himlen. Vældig op den steeg,
Men som den steeg, da sprang fra Jorden den med Klang
I lutter klare Gnister, og i samme Stund
Var Himlen fuld af Stierne, tændt af Gnisterne.
Seer op i Luften, snarligt da I skue vil,
Hvor høit sig Askens lyse Funke hævet har.
Der skal de stedse blinke; selv i Ragnamørk.

O Qval!
Tyde skal mig nu selv den sølverne
Stjerne, syvfold flammet og blank,
Baldurs Forliis!
Nattens Døttre med drøvelig Blund
Minde mig skal, fra de skumrende Hvælvinger
Om mit Savn, om mit Tab!
Vee mig.

BUDET.

Som nu de høie Guder kummerfulde stod
Og saae til Himlen - see! da traadde Freya frem,
Med lilliehvide Kinder, med det gule Haar
Om runden Skulder vundet, med den fulde Barm
Halvblottet, frem paa nøgen Fod, med Kiekhed, som
Kun Smerten vakte, treen hun ind i Asers Kreds.
Og som nu alle Guder noksom undred sig
Ved hendes Færd, da vinkte med sin hvide Haand
Til Lyd hun flux, og spurgte med den søde Røst:
Hvo er blandt Asers Skare vel den raske Gud,
Som Freyas hulde Kierlighed vil kiøbe med
En vovsom Daad. Hvo vover sig blandt Guderne
Til Niflheims gyselige Nat at ride, for
At bede Hel tilbagegive Baldur? Hvo
Det vover, om end intet selv han retter ud,
Vil Freya lønne med sin Elskov. Men da treen
Hermoder frem, den raske Svend, og raabte høit:
Hvo gaaer i Døden ei for Freya? Hvilken Gud
Vil ikke redde Baldur? Hvilket Bryst vil ei
Af Medynk røres over Valhals store Nød?
Selv Hel vil ynkes, hun vil give Baldur os
Tilbage, naar hun hører, hvor han elsket var.
Som saa han taled svang han sig paa Gullintop,
193 Men Odin gav ham Sleipner selv, sin egen Hest.
Da smilte Freya giennem Taarer, Guld hun græd,
Som da hun sørged over Ødur. Hermod saae
Gudindens Smil, og spored Odins Ganger. See,
Da svandt han snart bag Fieldets Kløft, han styrted sig
Igiennem Hulens sorte Svælg, hvor Veien gaaer
Ned i de Dødes Rige, kiek den raske Gud.
Nu har i Taager tause svøbt sig Aserne,
Og venter i Valhalla Hermods Atterkomst.

CHORET.

Lidet kun er mit Haab!
Stakket min Trøst.
Hvad den blege Hel, hvad den blaaehvide
Dødsens Mø først favner i Niflheim,
Giver hun let ei tilbage,
Mindst den hellige, skønne Gud.
Som en hungrig Ulv i en Vinternat higer
Efter varmt, ungdommeligt Hierteblod,
Saa smægter hun, saa klæbe de frosne
Klamme Læber til Baldurs Mund sig.
Lettere redder af Lossens Klo
Du det sprættende Rov,
End Baldur af Niflheim.
Dog skal Fortvivlelsens Orm ei
Nage mit Hierte, saalænge som
Haabet glimter!
Tidsnok at blegne fortvivlet
Naar urokkelig Skiebnen
Grumt har den sidste, den døende Haabets
Funke slukt.

NIFLHEIM.

HEL. I Baggrunden Hulens Skygger. MODGUDUR.

HEL.

Hvad vilst du her? Hvi kommer du fra Giallerbro
Som du skalst vogte? Passer du ei meer med Flid
Din Pligt? Du havde fuldelig, ja vel fortient
At jeg med sorte Bylder og med Pest dig slog
Til Straf, Forvovne.

MODGUDUR.

Frue! stands dit Hiertes Harm!
Jeg løb at melde, hvordan om en liden Stund
Din Hal vil vorde hiemsøgt af en fremmed Giest.

HEL.

Det sømmer sig min Tiener Seen, og kan ei han,
Min Tærne Sagtegangerske sligt Bud at gaae,
Ei dig, som sattes til at vogte Giallerbro.

MODGUDUR.

Naar blege Skygger rave matte, flokkeviis
Med søvnic Svæven, som en dunstbetyngt Sky
Ad Broen, kan din Tiener Seen, og kan din Mø
Saa seent, saa sagte vandre, som de vil, og dog
Dog komme tidsnok, inden Skyggen famler hid.
Men jeg - der hurtig flyve kan, som Lummersot,
Kom dog kun stakket før den sære Giest, som nu
Dig hilser, Dronning!

HEL.

Daarlige! hvad hidser dig?
Du taber Veiret over at beskrive Hel
Et blodløst Skyggebilled.

MODGUDUR.

Lokes Datter! Taal
At dristig jeg modsiger dig; thi dersom han,
Som nys jeg saae, en Skygge kaldes bør, da blier
Kun Solen selv en dunkel Plet i Himlens Ørk.
Ha, thi hans Kinder blusse med et Sundheds-Blod,
Som brændte mig i Øiet; og hans Læbers Røst
Fik Broen til at vakle; mere Hestens Trav;
Thi med langt større Bulder rumled Broen huul
Blot under Hestens otte Hover, skielved meer
Blot under ham, end nylig da fra Slaget kom
Fem Skarer Døde.

HEL.

Aabner Dennes Lunge-Blomst

Da end sin Kalk for Livets Strøm, den friske Luft?

MODGUDUR.

Den raske Helt som Livet selv seer ud; hans Mund
Rødt svulmer som en moden Frugt. Ha, hvilken Lyst
At klæbe som en Igle til hans Læber sig,
Og sugе dette varme Blod; ha, hvilken Lyst.

HEL.

Selsom er denne Tale. Siig, er Svenden nær?

MODGUDUR.

Heel nær. Thi uden lang Tids Spørgen traved han
Rask hen ad Dødeveien, og da Hesten kom
Til Sprinkelværket, som omgiver Hulens Port,
Da tøved ei han, indtil Gittret aabnet blev.
Thi utaalmodig Gyllensporen hug han i
Sin Ganger, ottefodet, og i samme Stund
Sprang Hesten over Sprinkelværkets sorte Jern.
196 Dens Guldsko rørte flygtig selv ei Portens Od,
Hvor ellers Døden staalspids venter trudselfuld
Hver overmodig Kæmper, som dig, Hel! til Trods
Vil hid sig trænge, før din Skioldmø Langsomsot
Har kysset og beblæst ham med sin Aandes Stank.

CHORET

i Baggrunden.

Med Gru nu Jorden gungrer
Ved Gangertravet;
Fast skiller denne Skielven
Min løse Skygge,
Thi let den skiøre Larve
Ved Larmen brister;
Dog flyer nu døsig Drøm mig,
Som Nat for Dagen.
En lys og vældig Straale
I Mulmet skinner;
Hvor varmt du vederqvæger,
Du Livsens Vælde!
Han kommer, thi det knager
I Biergets Kroge.
Hvor friskt hans Øie flammer,
Hvor uforfærdet!
Men ak! tilbage træde
Jeg maa i Taagen;
Thi dette Blus forblinder
Mit Blik i Døden.

HERMOD.

Ha, saa staaer jeg nu dog i den vidtberømte Hal,
Men hvor lummert her og mørkt! Jeg øiner knap min Fod.
197 Hvo er det, som sidder grim og bister til at see
Med et Dødningbeen i Haand, paa Stol af Knokler bygt?

HEL.

Det er Hel, Forvorpne! gieste tør du Dødsens Mø?
Frygter ei at hendes Lunger dig forpeste skal?

HERMOD.

Aldrig frygted jeg for Øxen og det brede Sværd,
Mindre for en Qvindes Lunger.

HEL.

Ha, Forvovne! siig
Hvad har hid dig lokket? Hvo er du, og hvo din Slægt?

HERMOD.

Det vil jeg berette; men bønør dog først din Giest.
Lad dem aabne Hulens Porte, lad den ydre Luft
Giennemstrømme Biergets Hvælving; sikkert har du ei
Aabnet dine Vindver længe; thi af Fugtighed
Og af Qvalm er Hulen opfyldt; Murens grønne Væg
Vidner altfor vel om saadant; neppe Faklen kan
Brænde; døsigt Flammen blaaner, som den ud vil gaae.

HEL.

Denne Luft, som dine Lunger qvæler, dufter mig
Som en Blomst i aarlen Morgenrøde Jordens Mø.
Ei er den for Livet brygget, men i Helas Sal
Rinder heller intet Sundheds Blod; snart mærker du,
Hvordan Dødsens kolde Vinger overskygge dig.

198

HERMOD.

Grumme Dronning, neppe gaaer saavidt din stærke Magt.
Meer end Luft behøves for at qvæle dette Bryst.

HEL.

Nu hvo est du da, som vover dig i Graven ned?
Ei af Askurs Æt du komst; da varst du blegnet alt.
Dristig har du oversprunget nys mit Sprinkelværk
Ved min Tærskel Snuble stødte selv du ei din Fod.
Dertil kommer, at du kneiser over Jordens Mænd,
Og din Hurtighed og Lethed vidner om en Gud.

HERMOD.

Har du aldrig hørt Hermodur nævne, Odins Svend?

HEL.

Det er dig?

HERMOD.

Ja, Dødens Dronning! Hermod giester dig.

HEL.

Megen Hæder viser du min Hal, du Valhals Søn.
Hvad har bragt dig til min Hule fra din Faders Borg?

HERMOD.

Kan det undres dig, at Guder søge Niffelheim,
Nylig da den bedste Asa her dig giestet har?

HEL.

Ei frivillig kom han; bragte Hermod ei, som du,
Med sin Guddoms-Varme. Kun hans Skygge fandt herved.

199

HERMOD.

Siig mig, Hel, hvor er min Broder! Viis mig, hvor han staaer.

HEL.

Hist iblandt de blege Skygger sidder øverst han.

HERMOD.

Ygdrasil! Er dette Baldur, Hel, du viser mig.

HEL.

Baldur er forsvundet, det er Baldurs Skygge kun.

HERMOD.

Baldur! Kiere Broder! Kiender du din Hermod ei?
Ak hvor mat, afmægtigt Øiet stirrer døsigt hen!
Hvor er nu den Straale, som udstrømte fra dit Blik?
Hvor den sieldne Ungdomsskønhed? Gode Baldur, svar!
Men han svarer ei, han strænger sig forgieves an.
Baldur! Jeg maa græde, har du ogsaa Mælet tabt?

HEL.

Sproget, som de Døde taler, ei dit Øre naaer,
Som et Dødninguhrs og som en Faarekyllings Røst,
Piber det; som dæmpet Dirren af en Aftenmyg.

HERMOD.

Hvo er hist den blege Skygge, mere tynd og spæd
Hisset ved hans Side?

HEL.

Det er Nanna, Baldurs Brud.

200

HERMOD.

Dødelige Mø, du fulgte trolig med din Gud,
Skøn og blid som Maanen, der i evig Elskovsild
Ei sin Ven forlader, den langt større, stærke Jord.
Selv i Døden altsaa skiller Intet Kierlighed!
Blege Skygge, ha, du smiler, lad dig favne. - Hvi
Holder mig tilbage, Hel! dit Hovedpandeskiold?

HEL.

Rør ham ei, har du ham kier! du splitter Skyggen ad,
Smertligt er det kiøle Dunst at varmes af dit Blod
Og bedugges af din Aande, saasom Jordens Søn,
Levende paa Baal at brændes, skaan ham for den Qval.

HERMOD.

Dødens Mø, lad dig bevæge ved Valhallas Bøn.
Giv os atter Baldur! lad dig røres, gustne Mø!
Ha, du skulde Smerten seet, som voldtes ved hans Død,
Af din tørre Hovedkilde selv var Taaren flydt.

HEL.

Daarlig est du, Hermod! at du kommer i min Hal,
Og forlanger uden Blu min bedste Undersaat.

HERMOD.

Derfor har jeg kiek mig styrtet ned i Gravens Nat,
Trodsset hver en Fare for at bede Baldur ud.
Jeg har haabet paa din Godhed. Himlen gyste; hver
Raadte mig derfra; jeg stolte paa din Miskundhed.
Blege Dronning! Hele Jordens Egn og Valaskialf
Troer, at du est grusom, kold som selve Nattens Iis.
201 Ha, nu kanst du vise Jordens Land og Himlens Borg,
Hvor der uden Aarsag dømmes om dit Hiertelag.

HEL.

Frugtløs er din Smiger; troer du, at Forfænglighed,
Qvindlig jordisk Svaghed, overlever Døden selv.

HERMOD.

Ved mit Venskab til den kolde, blege, Skygge der,
Hermods Mund foragter Smiger; han har meent sit Ord.

HEL.

Ei frivillig har jeg sat til Dødsens Dronning mig,
Odin, Baldurs stolte Fader, tvang mig grumt dertil.
Neppe var jeg voxet fra de spæde Barndoms Aar,
Før han tog fra Livets Fryd og spærred her mig ind
Til at vogte Dødsens Huler, blege Skyggers Flok.
Da mit Øie nu fra Solen skiltes, Livets Lyst;
Da i denne kolde Hal mit Legem krymped sig,
Da forsvandt hver venlig Tanke, Blidhed, af min Siel.
Saadan nu i skummel Harm jeg døser hen mit Liv.
Skiebnens Retfærd har mig hævnnet; tugtet Odins Daad;
Han, som haded mig, fordi jeg mangled Skiønhed, født
Hælvten bleg for Oven, Hælvten blaa mod Foden ned.
Nu hans Øiesten, hans Baldur, fik jeg i mit Næt.
Og dog troer du daarlig, at jeg slippe vil mit Rov?

HERMOD.

Odin handler af forborgen, hellig Viisdomskraft,
Hvad han retter ud, er Skiebnens Lov, Nødvendighed.
Til at vorde Underjordens Dronning blevst du født.
Odin skienkte dig dit Rige med dit Kongespir.
202 Retfærds tugtende Gudinde, revser du med Magt
Alle feige Siele, forarsager, strænge Mø,
At den kielne Yngling skrækkes ved sit feige Mod,
Og paa denne Maade danner Jordens Kæmper du.

HEL.

Har du lært af Bragi Bænkepryder Smigers Kunst,
Svend? og troer du, Hel er altid end en Qvinde dog?
Jeg maa smile ved din Adfærd, skiøndt det smerter mig
Mine tørre Læber op at trække til et Smil.
Hermod! Ungersvend! Du Vakre! Har du ei den Tro,
At dit Øies Straaler, at din runde Rosenkind
Kunde selv indtage Dødsens Mø, om nok saa lidt?
Viid, du Daarlige! mit Hierte er saa koldt og huult,
Som den gyselige Hule, hvor min Throne staaer.
Derfor spar din Kløgt, og drag tilbage til dit Hiem,
Ingen List kan røre dette Bryst; thi troer du ei,
Hela veed, du stod langt heller skilt fra hendes Hal
Nu ved Jordens Klipper, ved det grændseløse Hav
Og ved Luftens Strømme, hvis det gieldte Baldur ei?
Ha, nu klynke Valhals Diser, blegt indsynke nu
Deres Lilliekinder, voldsomt gaaer det fulde Bryst,
Baldur ønske de tilbage sig, den skiønne Gud,
Som de længer ei kan fange meer ved Leflekunst,

Nu da han er svundet, skienkes naadig dig et Blik.
Siig, hvor mange Kys har Freya lovet for din Færd?

HERMOD.

Vidste du, hvad Qval og Smerte Himmel saasom Jord
Føler ved sit Tab, da spotted du ei Guder meer.
Men for milde Dyder er dit grumme Hierte lukt.
Du begriber ei den fælles Sorg ved fælles Tab.

203

HEL.

Hykleri! ei andet; øiebliklig Nyhedsruus!
Stoltheds Pragt! En falsk Forgyldning! Farve, bleget ud,
Naar kun trende Gange Sol har vandret Jorden om.
Fælles Tab og fælles Kummer? Ha, i Lysets Hiem
Hersker evig Tvedragt, mens der lyves Enighed.
Og at du skal see, hvor sikker Hel er i sin Sag,
Hør da, hvad jeg lover! Hør det, og forundre dig:
Dersom Himlen, Jorden, hver en Asa, hver en Alf,
Alle Askurs Børn, og alle Stene, Dyr og Træer
Baldur græder ud af Niffelheim med fælles Sorg,
Vel! saa slipper jeg mit Bytte; skienker Lyset ham.

HERMOD.

Dødsens Dronning, mener du oprigtig her dit Ord?

HEL.

Ved den Liglugt, som bestandig flyder af mit Spir,
Ved de sultne Kragers Hyl paa Markens Aadsel, ved
Brustne Blik og dødblaae Negler, Gravens kolde Sved,
Jeg har meent mit Ord.

HERMOD.

Nu aander selv i Niffelheim
Hermod mere let end nys i Valaskialfens Gaard.

HEL.

Fryd dig ei for tidligt, thi den altfor snare Fryd
Kunde gjøre Smerten større, hvis den skuffet blev.

HERMOD.

Staaer til Oververdenen det, og ei til Utgards Drot,
Saa er Baldur frelst, saa er Valhallas Kummer endt.

204

HEL.

Saa forlad forhadte Gud mit Rige nu paa Stand.
Lidet dine lækkre Gummer vilde kildres, hvis
Hel til Giest dig bad, hvor Bordet kun er Hunger nævnt,
Kniven Sult, og Blegsot Kiøgemesteren; thi drag
Flux herfra, og mæld i Valhal Helas Løvte der.

HERMOD.

Jeg gaaer. - Men først min Broder, Asa-Baldur! først
Tag mit Farvel, og trøst dig i din Ensomhed,
Til Jordens og til Himlens rige Taarestrøm
Har dannet Floden, paa hvis salte Vover du
Kan atter sætte Hringhorns Kiøl, og spænde Seil

Mod Livets Havn, som før mod Dødens. Men dit Blik
Undviger mig, er altid mørkt; du haaber ei.
Ha, tal et Ord, hvis mulig det dig er, da tal
Til Hermod, før han dig forlader. Baldur! tal.

BALDUR.

Hvad Brag og Bulder? Baldur er forsvundet. Viig!
Fordunstet er den lange Drøm. Her drømmes meer.
Forstyr ei Søvnens ved min Moders muldne Bryst!

HERMOD.

Ha, hvilken Lyd var dette? Hvilken sælsom Lyd!
Det klang, som naar de løse Stene, ved et Ryk
Af Jorden, falder sammen i en Oldtidshøi
Med dæmpet Bulder, efterat i rolig Kraft
De fast har staaet mange hundred Aar; og trygt
Omhvælveth Urnens Aske. - Baldur, siig, hvortil
205 Slig sorgfuld Vise? Syng en munter Glædessang.
Baldur tier.

Du tier, Ha, den kiekke Kraft, dit Ungdomsmod
Har denne qvalme Hule slukt, men snarlig skal
Det atter lue, naar de bedste Perler, hist
Daglyset eier, naar de hellige Taarer, har
Løskiøbt dig af dit Slaveri. Men Friggas Søn!
Giv mig, ifald du mægter det, et sikkert Tegn,
Som jeg kan bringe Hlidskialfs Herre, til Beviis,
At virkelig i Helas Sal Hermodur stod.
Baldur rækker ham Ringen Drupner.

HERMOD.

Du giver Ringen Drupner, som Hærfader paa
Dit Bryst henlagde, Ligets Pryd; det Tegn er godt.
Som Ringen drypper altid fleer og altid fleer,
Saa skal den første Glæde, Hermod her har nydt
Ved Helas Løvter, stedse meer fordoble sig.
Jeg gaaer. Thi denne sørgelige Skyggesky,
Hvori du stander, dæmper ene, skiøndt kun svagt,
Min muntre Glæde. Snarlig rinder Guddomsblod
Igien i Baldurs Aarer, i hans fromme Bryst.
Farvel, jeg iler at forkynde Glædesbud;
Snart vil en fælles Kummer avle fælles Fryd.

CHOR.

O hvi gik han, hvi gik han
Bort? Hans Straaler husvaled mig
Og hans lifflige Røst mig
Vakte sødt af min ængstlige
Feberslummer.
Nu bespænder mig atter
Ængstelige Drømme. Mit Hoved
Svimler. Et evigt
206 Fald jeg skuer! - Jeg styrter
Ned af et Taarn! - Jeg vil reise mig
Op for en Morder og flye; men kan ei;
Aanden drager jeg tungt, som naar, i
Livet, min Mund
Dybt under Søvnens i Bolstrets
Duun sig forvirred.
Hu! Hvad er det? Hu!
Nu begynder Spillet paa ny, med
Rangler af Dødningknogler, og Fløiter af
Hule Laarbeen; og
Trommer af skrallende Pandeskaller

Hvad omspænder mig?
Hvad nedtynger og qvæler mit Bryst?
Hvor hun griner den blaahvide Hel.
O Jammer! O Jammer! O Jammer!

MIMERS LUND.

FRIGGA.

Ha! denne Sorg, ha, denne Smerte mægter fast
Mit Blik ei skue, taaler ei min Moderbarm
At fatte. Thi skiøndt Haabet i den dunkle Grund
Tilvinker mig og trøster, skiøndt ved Hermods Ord
Jeg veed, at denne store Qval vil vende sig
Til større Glæde, græmmer det mig dog at gaae
I tausens Hal, blandt blege Guder. Vidste de
Den Fryd, som forestod dem, vidste de, som jeg,
At hver en Taare bragte Baldur mere nær
Til Valhal, mere fiern fra Niflheim - ja da var
Det dem Umulighed at sørge; Helas List
207 Vandt Seier da. Thi klart jeg skuer Hexens Sind;
At sørge for at glædes! hvor urimeligt;
Saa tænkte hun. Men bøde skal hun for sin List
Og miste Byttet. Snilde Hermod! Vakre Svend!
Tak være dig, at daarligt ei du med en let
Uagtsom Tunge spildte Friggas sidste Haab.
De veed det ei, de høie Guder, kun de troer
At tabt for evig Baldur er, og derfor hardt
De græmmes, derfor græmmes hele Jordens Land.
Thi ei var det nødvendigt ved Heroldens Røst
At byde Sorg for Baldur. Ak, hans tause Død
Har mere stærkt end Giallerhornets vilde Klang
I hvert et Hiertes dunkle Vraa raabt Sorgen frem.
Kun Hermod veed, og Frigga, Helas Løvter; men
Det dæmper ei min Kummers Last og Hermods ei.
Thi Frygt og Uro - Trællene, som Skiebnens Mø
Langt forud løbe - knuge Hiertet mere hardt,
End Tærnen selv: Fortvivlelse, som efter gaaer
Med langsom Gang, og bærer Slæbet. - Thi naar hist
Jeg seer dem tause sidde blege, Haand paa Kind;
Med stive Blik at gruble; naar jeg Freya seer
At sønderslide sine lange, gule Haar
Med disse Hænder, krysted' af nyfaldne Sne;
Naar Odin selv paa Hlidskialf midt i al sin Glands
Nedslagen sidder; naar hans Øie, som tilforn
Var Middelpunkt for Kraften, i det stolte Skin
Er ene mørkt; naar uvilkaarlig Bragis Haand
Med modløs Skielven, før saa sikker, famler kun
I Harpens Guld, og vildnes i den slappe Streng,
I Aftens Dunkelhed og Taushed; og naar Niord
Høit hyler fra sit Noathun; - da tykkes mig,
(Endskiøndt jeg bedre veed det) denne store Sorg
Er altfor vigtig, vældig, for et ringe Tab
208 Af nogle Timer. Rundtomkring Hler-Ægirs Ø
Har alle Havets Piger sat paa Sandet sig;
I havgrønt Klæde viklet og med Muslingskiæl
I dunklen Lok, bedrøvet, sidder Bølgens Mø,
Og fra det mørkblaa Øie rinder Taaren klar,
Ad blegen Kind, saa fuld og tung, at Havets Bred
Er steget usædvanligt op mod Landets Kyst. -

Her er det bedre, dunkelgrønne Lund! i dig;
Thi Støvets Sønner mægter ei med saadan Fynd
At yttre Sorg, - Naturens Kraft sig tæmmer her.
Hvor huldt den klare Foraarsregn paa Bøgens Blad
Med Glindsen glider. Freya græder i sit Slot
Af Luft. Jeg seer din Taare, hvor den falder luun
Paa mine Blomster. Ak, du bøier Roserne!
Alt er saa tyst. Det muntre Vildt selv standset har
Sin Gang. Hvor Hinden hisset staaer! og stirrer stivt
Med Graad i Øiet! from, enfoldig er din Sorg.
Naturen græder. Hulde Tø! hvert Blad til Jord
Sig bøier. Sneglen hisset selv paa Træets Bark
Frivillig lader falde ned i Græsset sig,
Og offerer i et Øieblik sit halve Livs
Besværliglange Reise. Fuglens Søragesang
I Aften toner med langtmere mat, langtmeer
Veemodig Klage-Smeltning: Selv det haarde Field,
Som blotter under Birkens Hang sit nøgne Bryst
Og viser Malmets gyldne Veie, sveder koldt,
Og Malmet giver Duggens Taare dobbelt Glands.
Men hvilken Sang jeg hører fiernt! den nærmer sig.
Den hylder Sorgen, bruser dog ei vild og raa
Med rædsom Støien; Blidhed huldt har dulmet den.
Ha! det er Jordens Piger, er en talrig Flok
Hyrdinder; langsomt nærme de til Lunden sig.
Af Hyrdestokken skrabet er den grønne Bark,
209 Hver Stav er hvid, som Sneen, og om Stavens Knap
Henflagrer intet Rosenbaand. Hvert Baand er sort.
Forborgen vil jeg høre mine Døttres Sang.

CHORET.

Græsser nu, Faar! hvor I vil,
Løber paa Fieldene
Vildt, og bræger om Læ
Uden at finde det.
Løb, mit Dæggelam! løb!
Nedstyrt for Ulven; og
Blød kun frit for dens Tand!
Ei begræder din Død jeg meer.

Ak, thi min Baldur er død!
Og da den Hellige
Faldt, da blegned med ham
Al min Lyksalighed.
Hvor er nu Hyrdernes Lyst?
Hvor nu Hyrdindernes
Ven, som smilte saa mildt
Salig Fromhed i alles Bryst?

Ofte ved Skumringens Tid,
Naar jeg bag Løvene
Sad, med Haand under Kind,
Kom han fra Bakken, hist!
Kom saa faur og saa skøn;
Spurgte mig smilende:
Mø! hvi grubler du der?
Fryd dig! du skal en Beiler faae.

Ak, han er død, han er død!
Og jeg skal aldrig ham
210 Skue; min Yngling saa skøn,
Rank og belokket, ei
Kommer i Skumringens Tid
Mere fra Bierget; thi
Kold er for evig og bleg
Nu den Læbe, som trøstet mig.

FRIGGA.

O søde Kummer! Lykkelige Jordens Mø!
Dit Hierte, som en rolig Kilde, hvælveth om
Af hvide Lillier, qvælder i en stille Gang
Med sine dunkle Bølger. Lidenskabens Storm
Kan ikke naae den blide Bæk; i Sorg som Fryd
Den kruses, snart vemodigt, snart af muntre Pust
Og gaaer det høit - da skaffer sig i Øiets Blaa
Den stegne, fulde Bølge Luft, og triller som
En venlig Taare, sølverklar, ad røden Kind.
Du fatter ikke Livets Tab, den fælles Sorg
Kun præger let sit Sørgestempel i dit Bryst,
Og alt som Barmen svulmer mere moden frem,
Udvoxer Arret, som igiennem Barken sig
Kun trængte flygtigt i den unge Ved. Du gaaer!
Letsindigheden, broget, som en Sommerfugl,
Dit Foraar giennemflagrer let, fra Blomst til Blomst.
Men ogsaa du vil lide ved min Baldurs Drab,
Og ofte vilst du sande bittert, seent, for seent,
At Kierlighedens fromme Gud er død, naar der
Du finder en Forræder, hvor du ventede dig
En trofast Beiler. - Ha, men stille! Hist jeg seer
Den skønne Heimdal, Broens Vogter, nærme sig.
Omkring hans Skulder hænger i et dunkelt Baand
Det gule Giallerhorn; og ved hans venstre Lænd
Jeg seer det Sværd som Hofud kaldes. Rask han gaaer.
211 Hans Læbe trækker med et venligt Smil sig ind
Og lader Mundens gyldne Tænder glimte frem.
Hvad driver dig, du vakre Gud, til denne Lund?

HEIMDAL.

At vogte Broen trolig er min Guddomspligt.
Dog overlader stundom jeg de Møer syv,
Som fødte mig til Verden, mit Forretningskald,
Naar Jomfru Rød og Jomfru Guul og Jomfru Blaa,
De tre fornemste, stadig underholde kun
Beständig Broens Lamper, har jeg ingen Frygt
For dem af mindre Vigtighed, som blande sig
Med hine. Plat umuligt var det mig idag
At overskue Jorden med mit Falkeblik,
Thi denne Kummer knuger selve Guders Bryst.

FRIGGA.

Ha du, som Valhal kalder sin aarvaagne Gud,
Du, som har mindre Søvn behov end selv en Fugl,
Der seer saa skarpt ved Nat som Dag, og fiernt som nær;
Som hører Græsset groe af Jorden, Uld paa Faar,
Siig ubesværget, er det Sandhed, hviden As!
Siig, saaest du Sorg og hørte Klynken, Jorden om?

HEIMDAL.

I haabløs Jamren vaander hele Jorden sig.

FRIGGA.

Ha, Fryd; det klarer atter op i Østens Kant.

HEIMDAL.

Den fryder dig, den store Qval, o grønne Frig?

212

FRIGGA.

Saa fryder ikke Morgensolen Jordens Land.

HEIMDAL.

Har Viisdom sig forblommet bag dit Guddomsord?

FRIGGA.

Tal! Tal! beskriv mig hver en Kummer, fryd mit Sind.

HEIMDAL.

Med Taushed maa jeg skildre dig den tause Nød.

FRIGGA.

Din Taushed klinger bedre mig end Bragis Sang.

HEIMDAL.

Hvordan forstaaer jeg, Guders Moder! dette Sprog.

FRIGGA.

Den dunkle Regn skal klække Haabets Blomster frem.

HEIMDAL.

Du haaber? Frigga haaber! Høie Dis! forkynd -

FRIGGA.

Det kommer dig til at forkynde, Heimdall! dig;
Fuldend den Glæde, du har opvakt i mit Bryst,
Men vogt dig for Letsindighed. Erindre dig!
Ved Letsind tabte Jorden Baldur; kun ved den
Fik Mørkets Fyrste Magt i Hænde. Derfor siig,
Er dette Bud, du bringer Frigga, virkelig
I Sandhed talt? Ha, eller blev det kastet kun
Uagtsomt hen, og tyder det, at rundtomkring,
213 Saavidt du overskuer Jordens Land, er Sorg,
Sorg mellem Ligegyldighed, skiøndt meest af Sorg.
Ha, svar!

HEIMDAL.

Din Adfærd, Frigga! blier en Gaade mig.
Mit Ord var sanddru! Alting sørger, hvor man seer.
Høit elsktes Baldur; alle Hierter græmmer sig.
Kun - ha, men det fortæner at bebudes ei.

FRIGGA.

Kun? Dækte du med Haabets grønne Foraarsløv
En skummel Dolk? Har Gift du gydt i Suttungs Miød?
Siig, skiulte du i Yduns Æble Dødsens Orm?
Kun? Ha, Letsindige! Vedst du, at et Kun
Kan dræbe Frigga?

HEIMDAL.

Dronning! jeg forstaaer dig ei.

HEIMDAL.

Hvo sørger ei?

HEIMDAL.

Dit Hierte hidser Sorgen op;

Det maler sorte Billeder. I Harm du troer
At burde vredes over Jordens Kulde; troer
At store Flokke, mange Mænd, med Rolighed
Fornummet Lokes Udaad har, og sørger ei.
Nei, Odins Hustru! hvo, som er at agtes værd
Henslæber som en dunkel Hatteskygge sig,
Og søger Eensomhed og Mørke, for i Ro
At give det beklemte Hierte Luft. Kun Een -

214

FRIGGA.

Forstum, du Ulyksalige! forstum og fly!

HEIMDAL.

Jeg tier, Guders Dronning! lyder taus dit Bud.

FRIGGA.

Nei tale skalst du; støde Dolken i mit Bryst.

HEIMDAL.

Hvorned har jeg forsyndet mig mod Frigga dig?

FRIGGA.

O Heimdal, tøv et Øieblik, en liden Stund!

HEIMDAL.

Til Vemod vender hurtigt sig din Vredes Harm?

FRIGGA.

O skaan din Dronning! skaan den høie Friggas Bryst.

HEIMDAL.

Ved Tale bedst jeg ende kan den falske Frygt.

FRIGGA.

Hvo sørger ei for Baldurs Død? hvo sørger ei?

HEIMDAL.

En *Eneste!* Det var som havde Skiebnen selv
Bestemt den Sorgeløse sat, for desto meer
Ved dette Modsæt Sorgens Kraft at tyde med
Et vældigt Træk. Saa falder undertiden Hagl
Midt under Somrens Luunhed ned i Lillien; saa
215 Fordunkles stundum Middagssolen. Hvor jeg saae,
Der havde Vemod over Mørkets Grulighed
Sit Perleklæde kastet; tusind Taarers Dug
Husvaled Heklas Nattebrand. Kun fiernt i Nord
Mit Øie standsed ved et egent Syn; thi bleg
Med puklet Ryg og Krykkestav, midt paa en Steen
Jeg fandt en Qvinde sidde; sortforbrændte Field,
Med gustne Fyrrestammer, hvælved skummelt sig
Og danned Hulen, hvor hun sad; ved Hulen stod
Et Kiær, hvor Vandet mosesurt bevægtes kun
Af Frøer og Tudser; men om Biergets golde Tind
Svang Flaggermusen ækkelt hen sin lodne Krop,
Og over Hulen ruged dybt en kulsort Sky,
Som skiulte Maanens brede Lys; een Straale kun
Faldt giennem Riften, ind i Hallen, hvor hun sad

Og spilled paa den Bleges Ansigt. Rolig sad
Hun der, og rokked; som hun rokked, nynned hun
Med hæsen Stemme alt igien den samme Sang.

FRIGGA.

Siig hendes Sang. Thi vigtigt er mig hvert et Ord.

HEIMDAL.

Den var af usselt Nemme, hvis Erindring ei
Beholdt slig stakket Vise. Thi hun igientog
Den uophørlig; rokked alt imens paa Steen
Med Krop og Hoved viklet i et kulsort Slør.
Med gule Maanskin paa den blegtindfaldne Kind
Sad hun et Spøgels saare liig ved Midienat
Paa siunkne Bautasteene.

FRIGGA.

Heimdal, hendes Sang!

216

HEIMDAL.

Hun sang: Med tørre Taarer Tok begræder hardt
Den skønne Baldurs bratte Død og Balinfart.
Dog holde Hel ham stedse kun i Hallen fast.
Og saa gik, igientaget, det bestandig fort.
Men Frigga! - thi jeg seer du blegner, - siig, hvor kan
Slig gammel Qvinde virke paa din Guddomssiel?
Svar mig! Ha, svar! - Du vender dig? og riig og tung
Ad blege Kind nedstrømmer Taaren hyppig. Ha,
Gudinde! Siig, hvor flygted hen Valhallas Kraft?
Gudinde! Men hun hører ei. Ha, kan en Hex
Nedslaae dit Sind? Du som tilbedes af en heel
Livsalig Jord?

FRIGGA.

Du blinde Daare! ti og fly!
Dog at du ei fremdeles i din Sorgløshed,
Skal bryste dig af Styrke, medens Frigga selv
Fortvivlet river af de lange Hovedhaar
Saa viid: Mit Haab, og Himlens, stod til denne Graad.
Hvis hele Verden sørged, saa var Helas Ord,
Da skulde Baldur atter skue Lysets Kraft
Og Alting græd - og Friggas Hierte hæved sig.
Men Een har roligeregyldig hørt hans Død,
Og som den Grummes Taarer er nu Haabets Væld
For evig spærret. Nu, først *nu* er Baldur dræbt!
Du tier Heimdal? blegner, har du hørt mig? Svar.

HEIMDAL.

Hvorned, du evige Gudinde? Læbens Røst?
Ha, kun det allerskrækkeligste Vildheds Giald
217 I Hornets Indvold, hvorved Verdens Indvold brast,
Var Svar, som her sig skikked. Ha, men, Moder! end
End er ei Timen kommen. - Baldur! der var Haab!
Og Mulighed! Og Heimdal stod med kold Foragt,
Og skued - den Misgierning, som har bundet dig
Til Helas Hal med Evighedens Lænker fast.
Nu Straf og Død! Nu Straf og Qval! thi denne Hex
Er sendt fra Underverdnens Kæmper; det er klart.
Jeg flagrer op til Valaskialf, flux som en Ørn,
Og Snotra, som er viis og klygtig, pønse skal

Paa en uhørt og hidtil aldrig funden Qval.
Saa vil jeg græde, Baldur! naar min Taare meer
Ei hielpe kan dig, end den kolde Morgendug
Et Træ i Sommertørken, vil jeg græde dog;
Og dobbelt, med to hvalte Buer, skal min Bro
Da straale giennem faldne Graad, for Jordens Børn;
I klare Striber Farven lue; paa min Bro
Skal jeg da staae med Giallerhorn for Mund, og der
Urokkelig og brunstig vente Ragnamørk.

HERMOD

kommer.
Umag dig ei, Misgierningen er tugtet alt.

HEIMDAL.

Er Daaden rygtedes i Valhal, Hermod? Tal!

HERMOD.

Bekjendt og straffet haardelig paa Niddingen.

HEIMDAL.

Forkynd hvad sig tildraget har, du, Odins Svend!

218

HERMOD.

Den Hex, som sad bag sortforbrændte nøgne Field,
Hvor gustne Fyrrestammer svaied, hvor et Kiær
Af Tudser rørtes, hvor den lodne Flaggermuus
Sin skumle Kreds i Mørket slog; hvor Maanen faldt
Fra Skyens Rift i Hulen, paa den blege Kind -
Den Hex var Loke Laufeyson.

HEIMDAL.

Ha, onde Lok!
Saa har da paa din Ondskab nu du Kronen sat.

HERMOD.

Han angred ei sin egen Daad, den Ædles Drab.
Med tørre Taarer Baldurs Død han kold begræd.
Men da paa Hlidskialf Odin saae hans Niddingværk
(Thi hvor formaaer Forvandlingskunst at blinde vel
Den høie Hlidskialfs Gramur?) see da sendte flux
Han Aser ud at gribe fat Forræderen.
Da foer han til en Bolig fiernt, paa Filefield,
Hvorfra til alle Kanter ud han saae; men der
Ei heller sikker, trylled han sig om, blev Lax
Og skiulte sig paa Bunden af Franangurs Fos.
Da toge Guder Fiskergarn (han havde selv
Dem Kunsten lært) og kasted det i Flodens Dyb.
Thor holdt det paa den ene Side Stranden, paa
Den anden alle andre Guder. Men da sank
Til Bunds bag Grundens runde Steen, Forbryderen.
Men, tyngt med Bly, til Bunden atter Garnet sank,
Da smutted ei den falske Nidding længer bort.
Thi ud til Beltestedet vaded Thor og greb
Ham fat; og skiønt han smidig krummed sig og glead
Med slimet Sprætten mellem Gudens Fingre; holdt
219 Den Stærkes Haand dog sikkert ham om Stiertten fast.
Da blev han, uden Naade, hen i Hulen bragt,
Hvor skarpe Stene skummelt hvælvte, hvor kun Lyd

Af Slinger mellem Klippens fugtigkolde Kløft
Er hørt; hvor skumle Dunsters giftigsvangre Sky
Sig langsomt som en Morder sniger; hvor et Blik
Af Maanens hule Øie titter stundum kun
I Loftets Hul; hvor Øgler flætter ækkelt sig
Til Gulvets silkebløde Teppe, rundtomkring.
Tre flade Klipper reistes høit paa Kanten op,
Der blev han strakt. Hans Sønner, Waler, Narfe, stod
Og saae derpaa; da trylled moxen til en Ulv
Den bistre Odin Narfe; da med Ulvs Natur
Begavet nu han lugted Kiød, da søndersleed
Han graadig Walers, før sin egen Broders, Bug.
Med dennes Tarme, med den hede Indvold af
Sit eget Barn, til Fieldet bandtes Loke fast;
Den ene Klippe støder mod hans Skulderblad,
Den anden mod hans Lænder, tredie mod hans Fod.
Og Skade tog en giftig Snog, og fæsted den
Ret oven for hans Hoved; at den dryppe kan
Udi hans Øine sin Forgift; men Signi staaer,
Hans Viv, og græder, skiøndt han lidt fortienner det,
(Dog deler gierne Qvinden trofast Mandens Kaar)
Utrættet holder over ham sin gyldne Skaal
Hun trolig, at Forgiften Øiet ei skal naae.
Men er den fuld, da gaaer hun hen at slaae den ud,
Imedens drypper Giften mellem Jettens Bryn,
Og foraarsager ham en saadan Qval, at fælt
Ret som en Orm han krymper sig. Paa denne Viis
Han ryster Jorden i sin Krampe. Deraf kom
Den Skielven, som du nys fornemst, og ofte vilst
220 Fra Tid til Tid fornemme efter denne Dag,
Ledsaget af hans dumpe Brøl, fra hulen Grund.

HEIMDAL.

Seer du den høie Moder? Taus i ædel Sorg,
Som en Løvinde, der sit Foster mistet har,
Omvanker Lundens Baggrund hun med tunge Skridt,
Med Øiet stivt paa Jorden fæstet. Broder, kom!
Hvor findes Trøst for hendes Hiertesorg? lad bort
Os ind i Skoven vandre da; thi Hiertets Qval
Forskaffer ene Lindring sig i Eensomhed.
Heimdal og Hermod gaae.

FRIGGA

vaagner af sin Grublen, og træder lyttende frem.
Ha, hvad er dette? Har jeg hørt det, eller var
Det kun en Klang for Øret? Odin, Ygdrasil!
En Skare nærmer sig af Støvets Sønner hid
Til munter Dands, ved Pibers og ved Trommers Lyd.
Har Raseri bemestret sig da Jorden heel?
Den standser ved mit Alter, dandser Altret om,
Og synger Glædessange lydt? Ha, frække Flok!

CHORET.

See fra dit hellige
Fænsal, o Moder! vor
Lyst og vor Munterhed.
Høit dine Sønner sig
Fryde ved Haabet, som
Glæder dit Hierte nu.

FRIGGA.

Ha, Formastelse! hvad?
Støvets Orm! du vover at nærmes dig

221 Munter i Smil,
Munter i Gang,
Jordens forbittrede Dronning, mig?
Og du blegner ei for min Magt?
Og du zitrer ei, at min Haand
Skal dig knuse paa Stand?

CHORET.

Hellige Moder! et Ord
Drev, som en Luftning i Vaar
Blikkenes Sky.
Bleg, nedbøiet, ved Arnen jeg sad,
Askebestrøet,
Siunken i Qval,
Da kom hurtig, den vingede
Gud, Hermoder, og trøsted mig.

FRIGGA.

Hersker da Vanvid - ja
Vanvid, Vanvid hersker blandt Guderne.
Han fortrøsted dig, han?
Daarlige Flok!
Og hvordan, og hvormed?

CHORET.

At min Graad, at min venlige Taarestrøm
Skulde købe den fromme, den elskte
Gud af Graven.

FRIGGA.

Har du venlige Taarer grædt?
Nu saa græd, nu saa hyl
Bittre, salte Fortvivlelsens Taarer.

222

CHORET.

Hvad siger Frigga, min Moder?
Tal, jeg besværger dig, tal!

FRIGGA.

Større, stærkere Steen, end Dovres
Kampe-Klipper,
Væltet for Graven er;
Is, som i Grønlands Nat nu
Dækker evig hans Bryst.

CHORET.

Hvad siger Frigga, min Moder?
Tal, jeg besværger dig, tal!

FRIGGA.

Evig for dig
Baldur er tabt.

CHORET.

Vee, hvad forkynder du!

FRIGGA.

Evig er slukt
Fromhedens Ild;
Dæmring og sludfulde Storme
Ruger, og hvirvler nu trindt om min Jord.

CHORET.

O Vee!
Skrækfuld er ei, som dit Ord
Heklas Field,
Naar det brøler i Natten, og spyer,
223 Naar det rækker af fraadende Svælg
Tungen i Blod.
Nær ei knuser den gloende Steen
Som dit Ord.

FRIGGA.

Evig for dig
Baldur er tabt.

CHORET.

Vee, hvad forkynder du?

FRIGGA.

Gusten, grulig og guul
Ruger nu Hel, den spraglede Drage,
Evig, aarvaagen, skielende bister
Over sit Bytte.

CHORET.

Siunken i Grus er
Midgards Stad!

FRIGGA.

Arme! midt i min Qval
Ynkes jeg meest over dig.

CHORET.

Siunken i Grus
Er Midgards Stad.

FRIGGA.

Sønderriv dine Klæder, og hyl!

CHORET.

Jeg lyder dig, Dronning.

224

FRIGGA.

Askebestrø
Tindingens Guld.

CHORET.

Ja, thi min Baldur er dræbt.

FRIGGA.

Udriv, Olding, dit Skiæg
Saar, i din Qval,

Pige! din Barm.

CHORET.

Ja, thi min Baldur er død!

FRIGGA.

Tre Gange gjentag Fortvivlelsens Skrig.

CHORET.

Vee! Vee! Vee!

FRIGGA.

Selv fortvivlet forlader
Frigga Fortvivlelsen;
Selv i haabløs Sorg, den
Haabløs Sørgende.
Haabløs. Ha! thi for evig
Baldur er tabt.

CHORET.

Siunken i Grus er
Midgards Stad!